

ALMANAK
DER
D. V. S. V.
1916

V.V.8
K. 819
Pl. C

AANGEBODEN AAN

de Bibliotheek der
Technische Hogeschool

DOOR

DE REDACTIE VAN DEN ALMANAK
DER DELFTSCHE VROUWELIJKE
STUDENTEN VEREENIGING VOOR 19/16

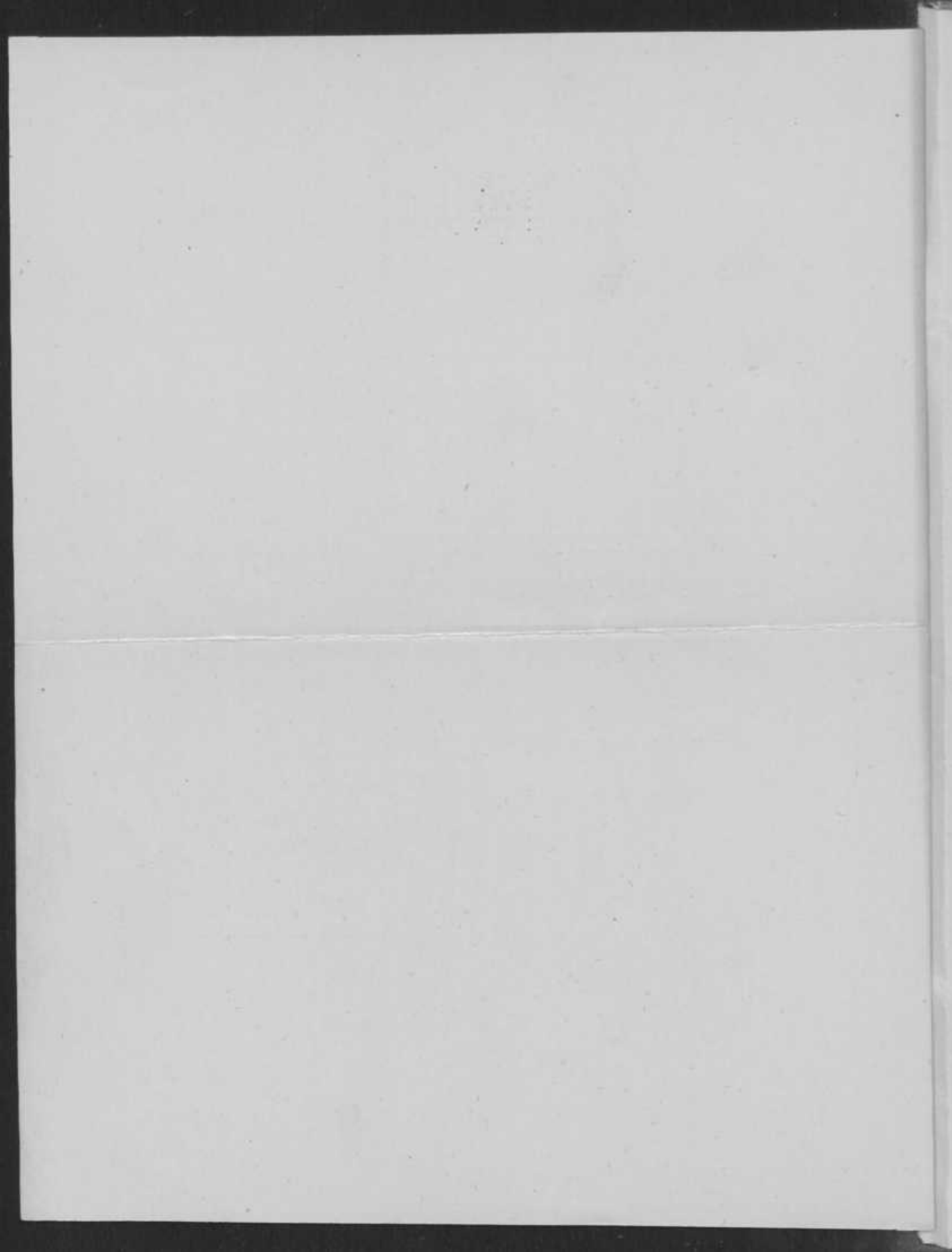
DELFT, 17 Dec. 19 15

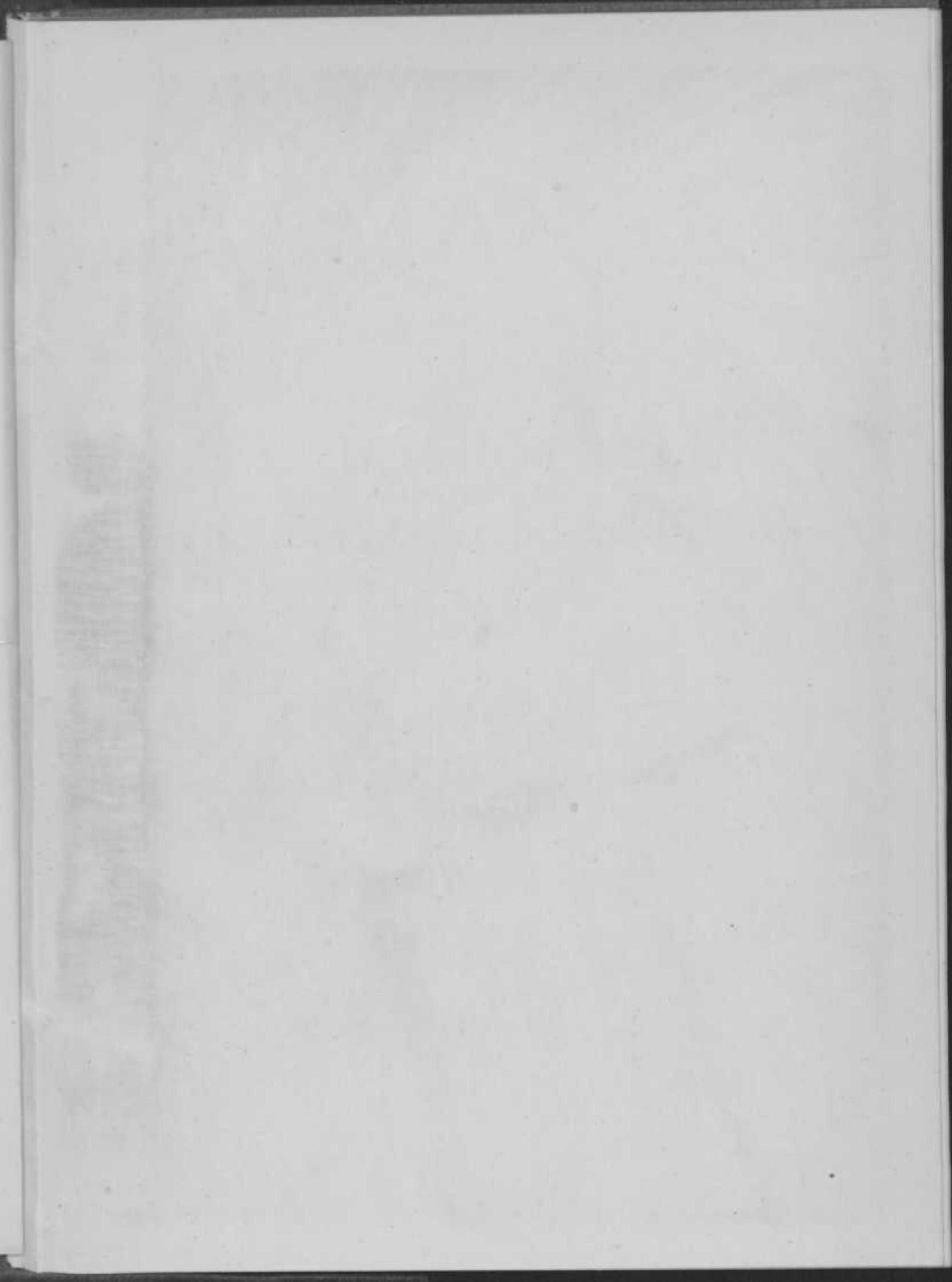
PRESIDENTE.

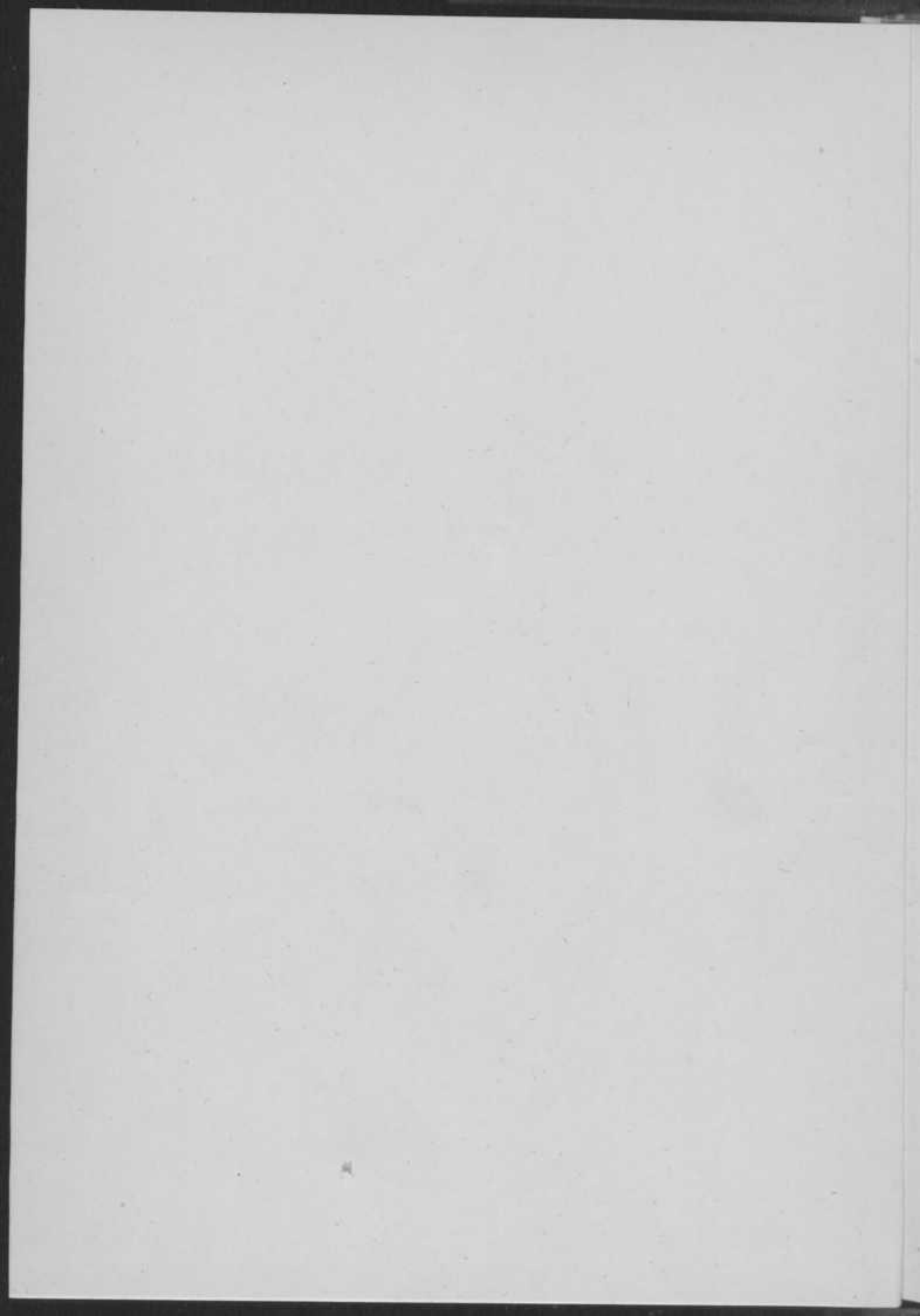
J. W. Grotenoordt.

SECRETAIRESSE.

D. van Gelder







ALMANAK

DER

DELFTSCHE VROUWELIJKE STUDENTEN VEREENIGING

1916



Uitgegeven bij de Technische Boekhandel en Drukkerij
J. Waltman Jr. — Delft.

INHOUD.

	Bladz.
Kalender	5
Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging.	
Bestuur D. V. S. V. 1915	19
Idem D. V. S. V. 1916	20
Idem $\pi \mu$	21
Idem L. U. S.	21
Almanak-Redactie	22
Jaarverslag D. V. S. V.	23
Idem $\pi \mu$	29
Idem L. U. S.	31
Toespraak tot de nieuwe leden, gehouden door de Presidente H. J. VAN LUTSENBURG MAAS. .	35
Toespraak door de Presidente H. J. VAN LUTSEN- BURG MAAS, bij gelegenheid van de Bestuurs- overdracht	43
Toespraak tot de leden, gehouden door de nieuwe Presidente H. J. KRUSEMAN	47
Novitiaatsverslag 1915—1916	53
Leidsch Lustrum	57

Mengelwerk.

Muzikaliteitsbacil	61
Novietenlied	64
Tusschen twee College-uren	66
Sprookje	68
Herinnering	72
Zooals de blauwe gentianen	76
Liedje	77
Regen	78
Het Geluk	81
Mijn gedachten	82
Examen	84
Verzuchting	87
Delftsche kleuren	88
Schets	89
Blijheid	99
Delft	100
Varia	105
Examen-Uitslagen	115
Naamlijsten	117

KALENDER

1916.



JANUARI



1 Zaterdag

2 Zondag

3 Maandag

4 Dinsdag

5 Woensdag

6 Donderdag

7 Vrijdag

8 Zaterdag

T. H. Diës.

9 Zondag

10 Maandag

11 Dinsdag

12 Woensdag

13 Donderdag

14 Vrijdag

15 Zaterdag

Maar je maakt geen lawaai hoor, met je houten voet.

Liever dun van geest dan dik.

Bestuursuitingen: „Wat doet die vlag daar?”
Bestuur uit op muziekkastje. Laten we nu eens iets echt muzikaals verzinnen.

16 Zondag

17 Maandag

18 Dinsdag

19 Woensdag

20 Donderdag

21 Vrijdag

22 Zaterdag

't Is geen electro-magnetische noga.

Zet die juffrouw er maar uit.

Want Februari heeft toch 28 dagen.

Ik ruik mijn schort maar kan hem niet vinden.

23 Zondag

24 Maandag

25 Dinsdag

26 Woensdag

27 Donderdag

28 Vrijdag

29 Zaterdag

30 Zondag

31 Maandag

Generale repetitie, Eja slaat er door.

Greetje kijk toch niet zoo in! Ach ik kijk naar 't steenverband. E. spreekt, J's rechterwang vuurrood, G's linkerbeen trilt.

J. en G. doen gek en E's oogen rollen boven op d'r hoofd.

Delft schommelt op jeugdherinneringen van S. Kattenserenade.

Wat is toch $+x$ KG-damp.



FEBRUARI



1 Dinsdag

Plechtige uitreiking van cadeau door bestuur uit Leiden meegebracht. Bibliothecaresse vertikt officieel te bedanken.

2 Woensdag

Cl. houdt haar duim goed vast anders zwaait ze.

3 Donderdag

4 Vrijdag

De D.V.S.V. bij de Clerq, en ook anderen zelfs ingeschrevenen a/d T. H. betalen vestiaire.

5 Zaterdag

6 Zondag

7 Maandag

8 Dinsdag

Wat zingen we daar nu eens op? Margarine!

9 Woensdag

J. wil niet iets zingen dat niet past.

10 Donderdag

Tango tea.

11 Vrijdag

Jongedame mag ik me eens even voorstellen.

12 Zaterdag

13 Zondag

14 Maandag

15 Dinsdag

16 Woensdag

17 Donderdag

18 Vrijdag

19 Zaterdag

E. heb je een dubbelzuur op je kous laten vallen. Nee 't is een gaatje.

20 Zondag

21 Maandag

22 Dinsdag

Repetitie Julius Caesar. Ze bemoeit zich ook aldoor met mijn woorden.

23 Woensdag

24 Donderdag

25 Vrijdag

26 Zaterdag

27 Zondag

28 Maandag

29 Dinsdag



MAART



- 1 Woensdag
- 2 Donderdag
- 3 Vrijdag
- 4 Zaterdag
- 5 Zondag
- 6 Maandag
- 7 Dinsdag
- 8 Woensdag
- 9 Donderdag
- 10 Vrijdag
- 11 Zaterdag
- 12 Zondag
- 13 Maandag
- 14 Dinsdag
- 15 Woensdag
- 16 Donderdag
- 17 Vrijdag
- 18 Zaterdag
- 19 Zondag
- 20 Maandag
- 21 Dinsdag
- 22 Woensdag
- 23 Donderdag
- 24 Vrijdag
- 25 Zaterdag
- 26 Zondag
- 27 Maandag
- 28 Dinsdag
- 29 Woensdag
- 30 Donderdag
- 31 Vrijdag

B. en W. belust op straatschandalen. C. zit met één been op de stoel en met het andere oog op de klok.

Dinie is vrijwillig loopmeisje, een haast vergeten theebeurt en een verjaardag.

Overladen magen der D.V.S.V.



APRIL



- 1 Zaterdag
- 2 Zondag
- 3 Maandag
- 4 Dinsdag
- 5 Woensdag
- 6 Donderdag
- 7 Vrijdag
- 8 Zaterdag
- 9 Zondag
- 10 Maandag
- 11 Dinsdag
- 12 Woensdag
- 13 Donderdag
- 14 Vrijdag
- 15 Zaterdag
- 16 Zondag
- 17 Maandag
- 18 Dinsdag
- 19 Woensdag
- 20 Donderdag
- 21 Vrijdag
- 22 Zaterdag
- 23 Zondag
- 24 Maandag
- 25 Dinsdag
- 26 Woensdag
- 27 Donderdag
- 28 Vrijdag
- 29 Zaterdag
- 30 Zondag

L. remt met haar achterste beenen.
Hé ik wou dat ik een man had.

L. is de eenige faculteit die iets uitvoert.



MEI



- 1 Maandag
- 2 Dinsdag
- 3 Woensdag
- 4 Donderdag
- 5 Vrijdag
- 6 Zaterdag

Een heer in 't zicht.

- 7 Zondag
- 8 Maandag
- 9 Dinsdag
- 10 Woensdag
- 11 Donderdag
- 12 Vrijdag
- 13 Zaterdag

Een risje sterren = maan.

- 14 Zondag
- 15 Maandag
- 16 Dinsdag
- 17 Woensdag
- 18 Donderdag
- 19 Vrijdag
- 20 Zaterdag

Annie blijkt gezakt te zijn. Ik zou maar sjeezen.
Spectrumkleuren zijn: rood, wit, blauw, oranje.
Analogie tusschen infusoriën en D.V.S.V.-leden.
Dames er is hier examen.
Het 2e jaar doet examen op uitverkoop.
Gaat U ook naar Monnikendam? Staat ie daar?

- 21 Zondag
- 22 Maandag
- 23 Dinsdag
- 24 Woensdag
- 25 Donderdag
- 26 Vrijdag
- 27 Zaterdag

Vanavond zal ik mijn fantasie op de Bibliotheek eens laten werken.
Begin examenstemming. Mies neemt haar toevlucht tot de wekker.
Een ouderwetsch humeur.
Ra, ra het zijn gele kloddertjes, als ze jong zijn hebben ze een muts op.
Quadrille hémédrique. — One step —
Liederschatz.

- 28 Zondag
- 29 Maandag
- 30 Dinsdag
- 31 Woensdag



JUNI



- 1 Donderdag
- 2 Vrijdag
- 3 Zaterdag

Cor is verzot op halve garen.

- 4 Zondag
- 5 Maandag
- 6 Dinsdag
- 7 Woensdag
- 8 Donderdag
- 9 Vrijdag
- 10 Zaterdag

Een assistent maakte zich ongerust over de maag van zijn laboranten. Geef mij dat beker-
vatje.

- 11 Zondag
- 12 Maandag
- 13 Dinsdag
- 14 Woensdag
- 15 Donderdag
- 16 Vrijdag
- 17 Zaterdag

- 18 Zondag
- 19 Maandag
- 20 Dinsdag
- 21 Woensdag
- 22 Donderdag
- 23 Vrijdag
- 24 Zaterdag

- 25 Zondag
- 26 Maandag
- 27 Dinsdag
- 28 Woensdag
- 29 Donderdag
- 30 Vrijdag

Els ziet een zaal als een bewegende massa
Oh neen pfoc!

Vertrek juffrouw Senf. Daar gaat de piano.



JULI



- 1 Zaterdag
- 2 Zondag
- 3 Maandag
- 4 Dinsdag
- 5 Woensdag
- 6 Donderdag
- 7 Vrijdag
- 8 Zaterdag
- 9 Zondag
- 10 Maandag
- 11 Dinsdag
- 12 Woensdag
- 13 Donderdag
- 14 Vrijdag
- 15 Zaterdag
- 16 Zondag
- 17 Maandag
- 18 Dinsdag
- 19 Woensdag
- 20 Donderdag
- 21 Vrijdag
- 22 Zaterdag
- 23 Zondag
- 24 Maandag
- 25 Dinsdag
- 26 Woensdag
- 27 Donderdag
- 28 Vrijdag
- 29 Zaterdag
- 30 Zondag
- 31 Maandag

Hij huult heusch niet

Emmy: God, hebben jullie gas?

Door overgroote hulpvaardigheid bijna iemand verdronken.



AUGUSTUS



- 1 Dinsdag
- 2 Woensdag
- 3 Donderdag
- 4 Vrijdag
- 5 Zaterdag

Zes D.V.S.V.'ers in gala H. J. eet bijna
nooit iets. Algeheele beterschap. Leve de Vier.

- 6 Zondag
- 7 Maandag
- 8 Dinsdag
- 9 Woensdag
- 10 Donderdag
- 11 Vrijdag
- 12 Zaterdag

- 13 Zondag
- 14 Maandag
- 15 Dinsdag
- 16 Woensdag
- 17 Donderdag
- 18 Vrijdag
- 19 Zaterdag

- 20 Zondag
- 21 Maandag
- 22 Dinsdag
- 23 Woensdag
- 24 Donderdag
- 25 Vrijdag
- 26 Zaterdag

- 27 Zondag
- 28 Maandag
- 29 Dinsdag
- 30 Woensdag
- 31 Donderdag



SEPTEMBER



1 Vrijdag
2 Zaterdag

3 Zondag
4 Maandag
5 Dinsdag
6 Woensdag
7 Donderdag
8 Vrijdag
9 Zaterdag

10 Zondag
11 Maandag
12 Dinsdag
13 Woensdag
14 Donderdag
15 Vrijdag
16 Zaterdag

Begin Novitiat. Nieuwsglerige leden in de donkere kamer.

Eja houdt dan toch eens even je mond.

17 Zondag
18 Maandag
19 Dinsdag
20 Woensdag
21 Donderdag
22 Vrijdag
23 Zaterdag

Louky : Nou heb ik niet eens wat gezegd
en toch.....

Daarvoor ben ik te veel gentleman.

God daar gaat de limonade weg.

Inauguratie. Pau gaat hard lopen want 't is al zoo laat.

24 Zondag
25 Maandag
26 Dinsdag
27 Woensdag
28 Donderdag
29 Vrijdag
30 Zaterdag

De tien van hierachter publiek-rechtelijk erkend naar aanleiding van huzarensla.



OCTOBER



1 Zondag
2 Maandag
3 Dinsdag
4 Woensdag
5 Donderdag
6 Vrijdag
7 Zaterdag

Opluchting aan de koffietafel.

8 Zondag
9 Maandag
10 Dinsdag
11 Woensdag
12 Donderdag
13 Vrijdag
14 Zaterdag

Oefeningen in droogcomicit. O! Zeg wat
een leuke Minerva.
Een douche! Neen een oliebad!

15 Zondag
16 Maandag
17 Dinsdag
18 Woensdag
19 Donderdag
20 Vrijdag
21 Zaterdag

Hoog is maar een man.
Wij zijn het zout des levens.

22 Zondag
23 Maandag
24 Dinsdag
25 Woensdag
26 Donderdag
27 Vrijdag
28 Zaterdag

Thee Mevr. K. B. d. L. : Jij niet Gerda?

Jo lijdt honger uit liefde voor de Club.
Cor lacht glimmend in den trein.

29 Zondag
30 Maandag
31 Dinsdag

Een koe is niet altijd een beest. Net zoo
min als een amine een amide.
Reageer basisch of zuur.

NOVEMBER

- | | |
|--------------|---|
| 1 Woensdag | De Elite zit op 't dak. |
| 2 Donderdag | Pau wint een ziel in den trein. |
| 3 Vrijdag | Ik vind dat ook heusch zoo'n nare trap om |
| 4 Zaterdag | 's avonds af te vallen. |
| | Nee laten we 't niet over vrouwenkiesrecht |
| | hebben, dan kunnen we elkaar niet verstaan. |
| 5 Zondag | |
| 6 Maandag | Een klein vischje in een damescoupée. |
| 7 Dinsdag | |
| 8 Woensdag | Abonné het wachtwoord voor alle nauwe |
| | doorgangen. |
| 9 Donderdag | Je moet nooit aarzelen tusschen je bed en |
| | college. |
| 10 Vrijdag | Liefde, liefde en nog eens liefde. Je ne repète |
| | pas chez Verkade. |
| 11 Zaterdag | H. Wanneer wordt 't nieuwe Bestuur |
| | ingezegend? |
| 12 Zondag | |
| 13 Maandag | |
| 14 Dinsdag | Wij leven volgens de leus: Vrede des Heeren. |
| 15 Woensdag | Eindelijk te laat. Hoe ver is 't gebouw? Vlak |
| 16 Donderdag | bij 't station. |
| 17 Vrijdag | Tech een boterham op 't lab. om de gaskachel. |
| 18 Zaterdag | |
| | Bestuursvergadering: Zou je niet wat zeggen |
| | van welverdiende rust |
| 19 Zondag | |
| 20 Maandag | |
| 21 Dinsdag | |
| 22 Woensdag | Je, ik ben U! Moet je J. B niet bedanken |
| 23 Donderdag | Wat ziet je neus rood. Het is het eenigste |
| 24 Vrijdag | gezonde lichaamsdeel in je gezicht. |
| 25 Zaterdag | |
| 26 Zondag | |
| 27 Maandag | |
| 28 Dinsdag | |
| 29 Woensdag | |
| 30 Donderdag | |



DECEMBER



1 Vrijdag

Cor vond 't natuurlijk goed.

2 Zaterdag

3 Zondag

4 Maandag

5 Dinsdag

6 Woensdag

7 Donderdag

8 Vrijdag

Geen gehakjes, wel champagne.

9 Zaterdag

10 Zondag

11 Maandag

12 Dinsdag

13 Woensdag

14 Donderdag

15 Vrijdag

16 Zaterdag

Uitreiking Almanak.

17 Zondag

18 Maandag

19 Dinsdag

20 Woensdag

21 Donderdag

22 Vrijdag

23 Zaterdag

24 Zondag

25 Maandag

26 Dinsdag

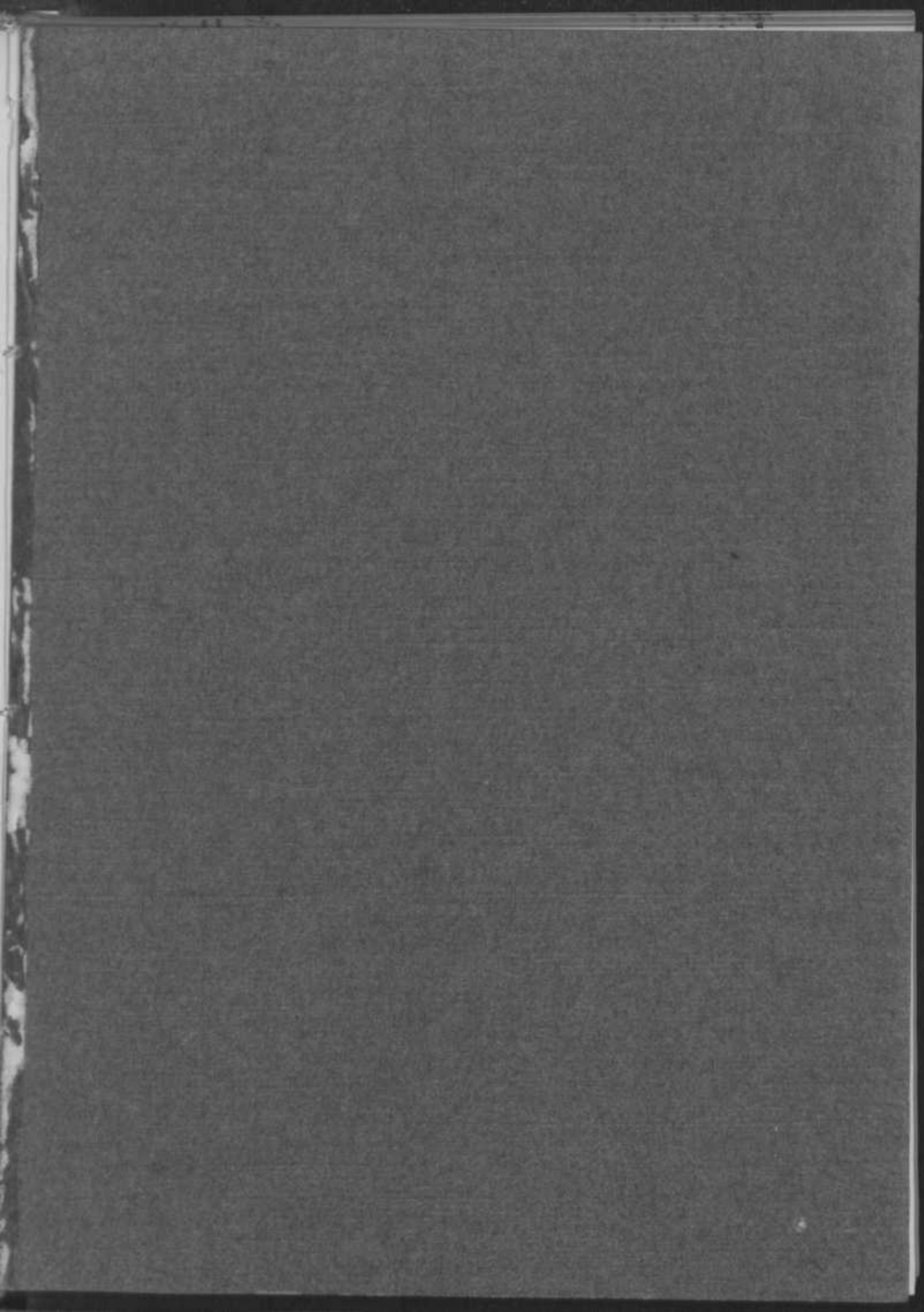
27 Woensdag

28 Donderdag

29 Vrijdag

30 Zaterdag

31 Zondag





Bestuur der D. V. S. V. 1914-'15.

Presidente: H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.
Secretaresse: M. A. DE VAL.
Penningmeesteresse: J. TROMP.

Bestuur der D. V. S. V. 1915-'16.

Presidente : H. J. KRUSEMAN.
Secretaresse : E. C. ZEEMAN.
Penningmeesteresse : M. F. H. SNETHLAGE.

Bestuur π μ .

Opgericht 1910.

Presidente: H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.
 Secretaresse: J. WEISFELT.
 Penningmeesteresse: S. S. HEYTING.

Bestuur L. U. S.

Opgericht 1911.

Presidente: N. KLOPPERT.
 Secretaresse: E. M. DE LINT.
 Penningmeesteresse: N. E. NELEMANS.

Almanak-Redactie.

Presidente : H. W. GROTENDORST.

Secretaresse : D. VAN GELDER.

Penningmeesteresse : E. M. DE LINT.

C. OCHTMAN.

G. A. HOVENS GREVE.

JAARVERSLAG der D. V. S. V.

1914—1915.

Alvorens aan het einde van dit elfde Clubjaar mijn taak neer te leggen, wil ik een overzicht geven van de lotgevallen in dit verstreken jaar. Over het geheel genomen was het een rustig jaar, zonder schokkende gebeurtenissen.

Om allereerst in korte woorden het inwendige leven van de Club te schetsen: er was een voortdurende en toenemende belangstelling der leden waar te nemen in 's Clubs aangelegenheden.

Het ledental wijzigde niet veel, doordat het aantal leden, dat door afstudeeren, gezondheids- e.a. redenen vertrok, ongeveer equivaleerde met de nieuwe schaar meisjes, die zich in September bij ons voegden. Met cijfers aangeduid vertrokken er 10 meisjes, n.l. Mej. Abel, Mej. van Gelderen, Mej. Kroese, Mej. Kam, Mej. ter Poorten, Mej. Woudstra, Mej. van Os van Delden, Mej. Groenema, Mej. Maes en Mej. von Stein en bedankten Mej. Pontier en Mej. Manson als buitengewoon lid; deze laatsten uitten hun sympathie voor de Club door donatrice te worden. Mej. Abel werd buitengewoon lid, evenals Mej. ter Poorten. Na de groote vacantie kregen wij er 16 meisjes bij, waarvan 15 als gewoon

en 1 als buitenlid werden geïnaugureerd. Ook Mej. Kloppert trad weer als lid toe, zoodat het ledental van 67 is bereikt.

Nu wat betreft de officieele vertegenwoordiging. Het Bestuur maakte in November en December de gebruikelijke visites ter kennismaking. Bij die gelegenheid feliciteerde de Rector Magnificus ons nog met 't tienjarig bestaan van de D.V.S.V. 8 Januari vertegenwoordigde 't Bestuur de D.V.S.V. bij de diēsrede van den Rector Magnificus, waarna 't ook de curatoren met dezen feestdag zijne gelukwenschen aan ging bieden. 23 September werd de inaugurale rede van den heer Dr. Ing. H. S. Hallo, w.i., bijgewoond en 8 October die van den heer C. K. Visser, c.i. 15 October was het Bestuur tegenwoordig bij de opening der nieuwe bibliotheek. Nog ontving het Bestuur een uitnoodiging ter bijwoning van een landelijke meeting te Amsterdam, van de Vereeniging voor Vrouwenkiesrecht, waar deze haar standpunt t.o.v. de Voorstellen tot Grondwetsherziening inzake het kiesrecht zou uiteenzetten. Hiervan werd echter geen gebruik gemaakt.

Op de gecombineerde besturenvergadering van het Leidsche Lustrum in Februari werd de onderlinge band met de zuster Vereenigingen weer besproken en meer aangehaald. Met het Corps staan wij nog op denzelfden voet, worden n.l. de belangrijke gebeurtenissen over en weer gewisseld. Met den Bond is de verhouding als steeds vriendschappelijk.

4 December had het St. Nicolaasfeest plaats, dat steeds grootscher en uitgebreider wordt. Door de commissie en

verschillende leden was er hard gewerkt, gebreid en genaaid, en zoo konden de helpsters dan genieten van 250 verrukte gezichtjes, die tevreden, ieder met een warm kleedingstuk, een stuk speelgoed en wat lekkers, huiswaarts keerden.

Op de Decemberversameling had de almanak-uitreiking plaats; de redactie bestond uit de dames v. Lennep, Groten-dorst, Zeeman, Snethlage en de Vos. Ook nu weer verschenen geschreven en gedrukte almanak tegelijk en dus op tijd. Na 't traditioneele voorlezen van het mengelwerk en bekijken der teekeningen werd de avond met een gezellig souper besloten.

27 Januari begon het Leidsche Lustrum, waaraan behalve het Bestuur nog 12 meisjes deelnamen. Dapper hebben zich de Delftsche fuifnummers weer geweerd, de verschillende voordrachten liepen gelukkig glad van stapel en vielen goed in den smaak.

De clubfuij was door dit Lustrum dezen keer verlaat tot 26 Februari. Bij stemming was besloten dit feest buiten de Club te vieren en daar 't Logegebouw veel meer plaats aanbod was het een aanwinst voor L. U. S. en voor degenen die van dansen hielden. Deze avond slaagde voortreffelijk.

In het voorjaar verliet juffrouw Senf ons om zich in den Haag bij haar dochter te vestigen. Zij was, van de oprichting onzer Club af, steeds onze trouwe huishoudster geweest. Altijd hulpvaardig en vriendelijk, zagen wij haar met leede oogen vertrekken. Als herinnering aan de Club

boden de leden haar een lamp en gastoestel aan. Wij zullen haar, vooral bij feestelijke gelegenheden, vaak missen en wenschen, dat zij nog vele jaren van haar welverdiende rust mag genieten.

Met succes werd een advertentie geplaatst in de Delftsche Courant en uit de vele ingekomen aanbiedingen werden enkelen uitverkoren. Na eenige informaties en over en weer gepraat werd met juffrouw van Essen een regeling getroffen.

Omstreeks dezen tijd joeg een gerucht over de liquidatie der bierbrouwerij het Bestuur een schrik op 't lijf. Na informaties leek het 't Bestuur wenschelijk zich met het woningbureau in verbinding te stellen en zelfs eenige huizen te bezoeken; deze werden met veel kennis van zaken opgenomen en met niet veel succes weer verworpen. Doch het gerucht bleek overdreven en wij konden rekenen nog een aantal jaren op onze gezellige Voorstraatclub te mogen blijven.

Na de groote vacantie had het novitiaat plaats van 13 tot 23 Sept. Het waren weer een vroolijke en gezellige tien dagen, met vele nieuwe en traditioneele tochten, dank zij de novitiaatscommissie, die bestond uit Mej. Kruseman, Mej. Deerns, Mej. Keuchenius, Mej. Siertsema en Mej. Heijting. Na de inauguratie werd de avond verder gevierd in het Logegebouw en besloten met een zeer gezellig souper. Tot onze vreugde bleek het ditmaal, dat ook in een novitiaat op voet van gelijkheid, de novieten de juiste verhouding

tegenover de leden wisten te treffen, iets wat bij een vorig novitiat wel eens enkele moeilijkheden had gegeven.

En nu wat de financiën van de club betreft. Waar verleden jaar de balans met een nadeelig saldo van *f* 178,44⁵ (waarbij nog *f* 90,— aandeelen) sloot, is dit jaar op *f* 13,34 teruggebracht, zoodat met de laatste, nog niet betaalde, *f* 40 leening in aanmerking genomen, er een batig kassaldo van *f* 26,66 is.

De vergaderingen werden over het algemeen goed bezocht. In den loop dezer maanden hadden nog eenige reglements-herzieningen plaats over boetes, enz.

Het aantal lezingen van de leden was weder zéér gering, n.l. : door Mej. v. d. Velde over: „de theorie van het lachen” ; en door Mej. Van Lutsenburg Maas over: „eenige theoriën over het ontstaan van leven op aarde” : en door niet-leden: Mej. S. v. Hoytema over: „Manchester”. Slechts in het begin van het jaar werd een enkele keer na de vergadering geïmproviseerd, later werd dit geheel en al van de lijst geschrapt.

Wat ik nog niet noemde is de oprichting van de Rotterdamsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging. Er werd veel over gecorrespondeerd met de zuster Vereenigingen. In verband hiermee werd de R.V.S.V. nog niet officieel erkend, hoewel de stemming in de D.V.S.V. hiervoor is. De hoop dat er op den Landdag een gezamenlijke beslissing zou genomen kunnen worden ging teniet, daar er haast geen bestuursleden heentrokken. Uit Delft bezocht er trouwens dit jaar slechts één lid den Landdag, en geen het Zomerhuisje.

Nog valt een heugelijk feit te vermelden, n.l. dat wij van den heer De Groot honderd gulden cadeau kregen, ter verrijking onzer bibliotheek. Reeds een groot aantal nieuwe boeken zijn aangeschaft.

Het nieuwe eerste jaar werd met veel animo lid en komt trouw op. Dit laatste trad o.a. sterk op den voorgrond op de officieele thee op 's clubs verjaardag, die zeer gezellig verliep en waar sub-vereenigingen, en menschen die voor hun propaedeutisch en candidaats slaagden cadeaux kwamen aanbieden. De eerstejaars vormden toen bijna de helft van het aantal bezoekers.

De thee's zijn goed bezocht. Zooals ik reeds zeide heerscht er veel belangstelling onder de leden voor 's Clubs zaken; dit bleek o.m. bij de stemmingen over eenige commissieleden, menigeen praatte zich warm. Door dit alles krijgt het clubleven meer zin, diepere waarde en wordt ze intenser.

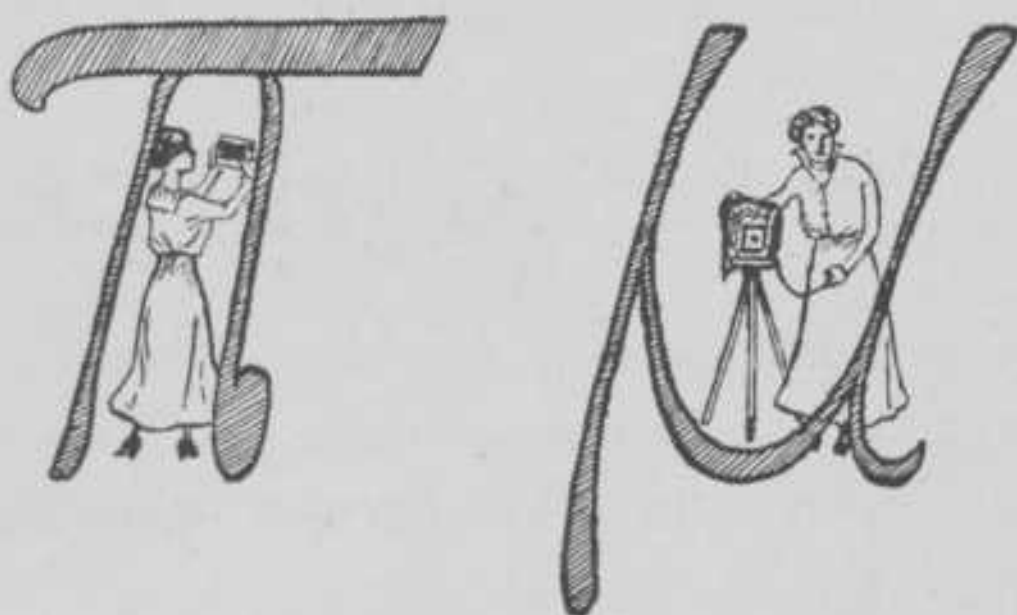
Het volgend jaar zal de leiding berusten bij:

Mej. H. J. Kruseman, Presidente.

Mej. E. C. Zeeman, Secretaresse.

Mej. M. F. H. Snethlage, Penningmeesteresse.

Moge het hun gelukken in dit voor ons zoo belangrijke en voor hen zoo moeilijke lustrumjaar de club tot steeds grooter bloei te brengen.



JAARVERSLAG 1914—1915.

Zooals altijd was weer de wedstrijd de belangrijkste gebeurtenis van het jaar. Door de tijdsomstandigheden was hij eerst van November tot Februari, daarna nog weer van Februari tot November uitgesteld. En ofschoon de animo eerst nog niet erg groot leek, kwam er ten slotte, het kleine aantal leden in aanmerking genomen, toch een groote hoeveelheid kieken in en kon met vreugde geconstateerd worden, dat er weer een groote vooruitgang was waar te nemen, vergeleken bij den vorigen wedstrijd.

De tentoonstelling werd 23 November geopend en verheugde zich in een groote belangstelling.

De volgende prijzen werden uitgereikt:

Mej. M. Snethlage:	1 ^e prijs Portret.
Mej. J. Postma:	2 ^e „ „
Mej. A. de Val:	1 ^e „ Clubkiek.

Mej. J. Postma: 1^e prijs Natuur.

Mej. J. van der Spek: 2^e „ „

Voor het onderwerp „Achterbuurtje” kwam geen der kiekeken voor een prijs in aanmerking.

Verder werden nog eenige eervolle vermeldingen toegekend.

Behalve deze laatste geanimeerde tijd verliep het jaar bijzonder kalm. Wel werd veel van de donkere kamer gebruik gemaakt en de „Camera” ijverig gelezen, maar van vereenigingsleven was verder geen sprake.

In den loop van het jaar traden 4 nieuwe leden toe en bedankten er 2, zoodat $\pi \mu$ nu 11 leden telt.

Hiermee geloof ik alles gezegd te hebben, wat er over het vorig jaar te zeggen valt en wil eindigen met den wensch, dat in het volgend, zoo belangrijk jaar de animo der leden steeds grooter mag worden, zoodat aan 't eind ook $\pi \mu$ bij zal kunnen dragen tot het slagen van het lustrum.



JAARVERSLAG 1914—1915.

Het is een zwaar jaar geweest op finantieel gebied, maar succesvol was het zeker.

Wat doet het niet veel aardiger op het tooneeltje met de echte coulissen te spelen, al is het dan ook niet groot.

Met de clubfuij 26 Febr. werd de wederopvoering van de parodie op Julius Caesar, die vroeger al eens werd opgevoerd, ter hand genomen. Hiervoor waren heel veel spelers noodig, maar dank zij de aanvulling die het ledental aan het begin van het jaar kreeg konden we het aandurven, al moesten nog sommige een dubbele rol op zich nemen.

Er waren vrij wat repetities noodig voor dat alles, woorden en wijsjes, een beetje voldoende waren ingestampt, maar op den avond zelve verhoogde dit het effect, daar iedereen er al leuke voorproefjes van had gehad, terwijl er onder de oudere leden nog enkelen waren, die zich de vorige opvoering

herinnerden. Een van deze nam ook de rol van Julius Caesar op zich, en zelden is iets beter uitgekomen. Nog kan zij zich dikwijls niet op de club vertoonen of zij wordt met een van de liedjes uit haar rol ingehaald. Ook de andere medespelenden deden alles om het stuk te doen inslaan, wat dan ook gebeurde.

Verder stond op het programma: Die zwei Grenadiere, ook als parodie opgevat; wat gebisseerd moest worden; een stuk door leden gemaakt, waarin we het lableven ten toonele zagen, en waarbij zelfs een ontploffing niet vergeten was, die zeer realistisch het publiek aan het schrikken bracht; Die kleine Witwe, iets voor zang en piano, en de welbekende Baby-symphonie.

Daarna kwam de rusttijd voor L. U. S., die duurde tot na de vacantie; de inauguratie bracht weer drukte.

Vier stukjes zouden opgevoerd: het L. U. S.-lied, door L. U. S.-leden gemaakt op de wijze: Het testament van een student, waardoor ieder werkelijk in een stemming van Lagcht U Sieck gebracht werd, dan een personificatie van stukken uit de tooneelwereld 1914—1915. Ten derde: De slaaf der Eubiotiek, wat ook weer erg den lachlust opwekte en last not least: de droom van de praeses, waar zes novieten als snoeperige bloemetjes, geel, rood en paars, onder leiding van de presidente der novitiaatscommissie hun hulde kwamen brengen aan de praeses van de Club, en op zachte muziek kleurige dansen voor haar uitvoerden.

Nog moet vermeld dat als nieuwe leden toetraden de dames :

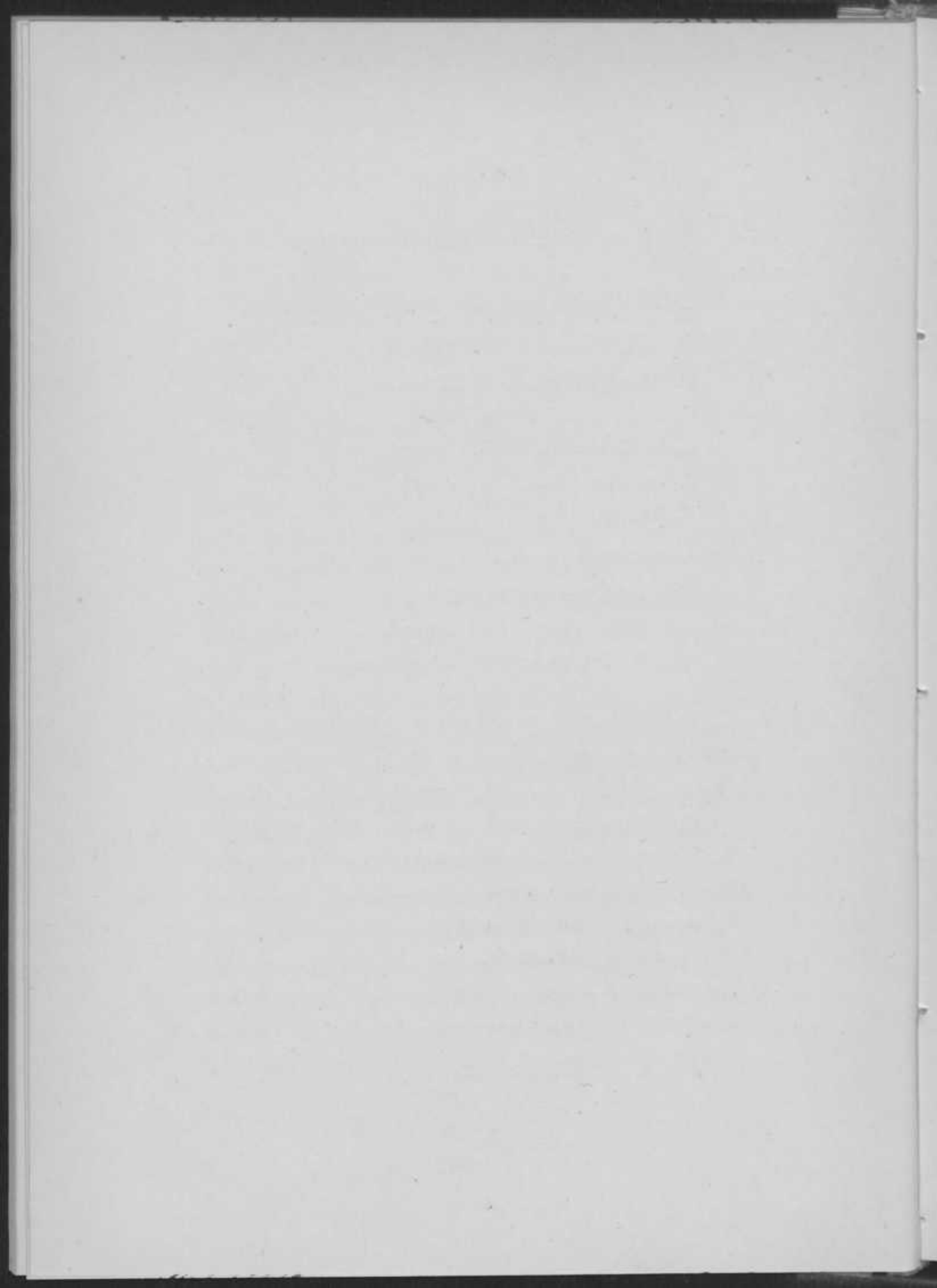
R. Brevet.	H. W. Grotendorst.
T. Bok.	W. Deerns.
M. Hoogerduyn.	H. Meiss.
C. Huijdekooper.	E. Smit.
J. de Kroes.	G. Tergau.
B. van der Moer.	A. Weisfelt.
T. Anema.	

Het nieuwe bestuur heeft zich samengesteld :

Mej. N. Kloppert, Presidente.
 „ B. de Lint, Secretaresse.
 „ N. Nelemans, Penningmeesteresse.

Als L. U. S.-lied werd aangenomen het refrein van de genoemde L. U. S.-dichting, welk L. U. S.-lied hieronder volgt :

Lagcht U Sieck, dat is je ware,
 Lagcht U Sieck, tot snik en traan ;
 'k Heb nog nooit een mensch van 't lachen,
 Wel van 't kniezen dood zien gaan.
 't Harlekijntje aan zijn touwtje,
 Met vernuftig mechaniek,
 Kan de heele wereld leeren,
 Een onsterflijk Lagcht U Sieck. } bis



TOESPRAAK tot de nieuwe Leden,
gehouden door de
Presidente H. J. VAN LUTSENBURG MAAS.

*Eerelid, Eere-Bestuursleden, Bestuursleden en Leden
der Delftsche Vrouwelijke Studenten-Vereeniging.*

Aan het einde van dit novitiaat gekomen, wil ik alvorens tot de eigenlijke inauguratie over te gaan ook U van harte welkom heeten bij den aanvang van dit nieuwe studiejaar. Gelukkig kon dit jaar onze novitiaatstijd weer op de gewone wijze worden gehouden en met genoegen kan ik hier constateren dat vrijwel alle leden meerdere dagen van het novitiaat hebben meegemaakt. Zoo zijn wij dus niet alleen in staat geweest om met de novieten kennis te maken, maar ook voor de leden onderling was dit een tijd van samenzijn, waarin wij elkaar weer beter konden leeren kennen en waardeeren. De novieten van het vorig jaar, die toen veel te kort zijn gekomen, hebben hun schade kunnen inhalen en zoo hopen wij dan ook dat gij nieuwe tweede jaars nog meer zijt gaan voelen voor ons clubleven. Ik geloof wel dat de meesten Uwer een prettig eerste jaar hebben gehad, maar toch is het

juist tot U dat ik nog eens in het bijzonder wilde zeggen: trek U niet te veel in een afzonderlijk troepje van Uwe jaargenooten terug, in Uwe eerste jaren hebt Gij daaraan wellicht genoeg, maar later als de grens der jaren niet meer zoo nauw getrokken wordt en er van ieder clubje allicht enkele afvallen, zal het U spijten dat ge U van het begin af aan niet wat meer aan het geheel hebt gegeven. Nu is het daarvoor nog gelegenheid genoeg, maakt er dan ook gebruik van.

Tenslotte bedank ik alle leden die deze dagen de Novitiaat-Commissie en het Bestuur hebben bijgestaan om het novitiaat goed te doen slagen. Gij zijt nu weer gewend Uwe krachten tot heil van onze club aan te wenden, dat gij op den ingeslagen weg voort moge gaan, en ook wanneer de eigenlijke studie weer begonnen is, mee zult werken tot een mooi club-leven voor de nieuwe leden zoowel als voor U zelve.

Candidaat-Leden!

Zoo is dan het oogenblik gekomen dat Gij zult toetreden tot onze studentenvereniging. De Novitiaatstijd, die nu achter U ligt, heeft U in de gelegenheid gesteld om eenigermate een indruk te krijgen van hetgeen U hier te wachten staat, maar toch zult gij U nog wel eens afvragen wat zal het eigenlijke studentenleven mij brengen. In het Novitiaat hebt Gij kennis kunnen maken met Uwe vrouwelijke collega's.

Verder hebt gij in die dagen al een en ander gehoord over de studie, over het studievak dat gij gekozen hebt; ook zal men U wel eens gesproken hebben over Uw verdere leven in de studentenwereld, maar toch denk ik dat Gij daar nog maar een zeer vage indruk van zult hebben, en het is juist daarover dat ik U nog het een en ander zou willen zeggen.

Zeker nemen ook wij vrouwelijke studenten een plaats in de algemeene studentenmaatschappij in, zij het dan ook een geheel andere dan de mannelijke; en zoo zal ons studentenleven onze leerschool zijn om niet alleen ingenieur, maar vooral om een nuttig lid der maatschappij te worden. De sociale ontwikkeling van de vrouw is nog zooveel jonger dan die van den man, ook op dat gebied valt voor ons vrouwen nog zoo ontzettend veel te leeren, en waar nu juist wij vrouwelijke studenten beter dan de meeste meisjes van onzen leeftijd zoo goed in de gelegenheid zijn om op maatschappelijk gebied ons te ontwikkelen, moeten wij daarvan ook profiteeren.

Meen toch niet dat een vrouw die belangstelt in politieke of sociale kwesties iets van hare vrouwelijkheid behoeft te verliezen. De vrouwen die op dat gebied de baanbreeksters zijn geweest, en ons door haar werken het leven zooveel gemakkelijker hebben gemaakt, moesten zoo al hare krachten op het hoofddoel concentreeren dat zij daardoor het echte vrouwelijke wel eens wat verloren zullen hebben. De tijden dat dat noodig was liggen echter nu achter ons, voor ons

zijn de eerste moeilijkheden overwonnen, laten wij onze voorgangers daarvoor dankbaar zijn en ons die vrouwen tot voorbeeld stellen die bij al haar streven voor meerdere ontwikkeling en onafhankelijkheid in de eerste plaats toch steeds „vrouw” zijn gebleven.

Sluit U dus niet in Uwe studie op, maar heb een ruime blik voor alles wat gij om U heen ziet; bij eene goede tijdsindeeling zijt gij daar in Uwe eerste jaren zeker toe in de gelegenheid. Maar aan de andere kant versnipper Uw tijd niet en houdt ook voor oogen dat Uwe studie hoofdzaak is. In het begin zal U dat niet lastig vallen. Gij begint nu immers den door U zelf gekozen studie in een vak dat Uwe belangstelling heeft, maar iedere studie hoe interessant ook, brengt min of meer vervelende bijvakken met zich en van het hoofdvak zelf zijn ook alle onderdeelen niet even belangwekkend. Dan is het de kunst toch met animo door te werken en zich niet door het verdere leven zoo af te laten leiden, dat dat hoofdzaak en de studie bijzaak wordt. Tegenstanders van vrouwenstudie opperen zoo vaak het bezwaar dat zoovele vrouwelijke studenten hare studie niet voltooien en zoo zij al het ingenieursdiploma behalen, daar later toch geen gebruik van maken.

Hieraan valt nu eenmaal weinig te veranderen, maar wel kunnen wij mede werken de studie der meisjes op een hooger peil te brengen. Hebben wij in ons later leven dan geen *direct* nut van onze studie, *indirect* zal het des te grooter

zijn. Op allerlei gebied is er voor ontwikkelde vrouwen zooveel te doen, dat gij, in welke verhouding gij ook later tegenover de maatschappij komt te staan, altijd nog van hetgeen gij in Uwe studententijd geleerd hebt zult kunnen profiteeren. Ik zeg hier expres studententijd omdat dat zooveel meer omvat dan studietijd. Juist in deze tijd van oorlog en mobilisatie blijkt het zoo vaak noodig dat vrouwen de opengevallen plaatsen van mannen kunnen innemen. Hiermee bedoel ik nu niet alleen dat zij geroepen worden tot betrekkingen, die anders door mannen worden vervuld, maar ook in allerlei comité's, besturen e.d. op maatschappelijk gebied is vrouwelijke hulp noodig gebleken; wij komen hier ook allicht eens in de gelegenheid om op dergelijk gebied eens wat te leeren, grijpt die gelegenheid aan, zoodat wij later, als de beurt aan ons komt, zooveel mogelijk kunnen geven.

Nu nog iets over den omgang met Uwe medestudenten, die natuurlijk op velerlei wijze te vinden is. Er zijn in de laatste jaren meerdere gemengde studentengezelschappen opgericht, die zeker zullen meewerken om de verhouding tusschen mannelijke en vrouwelijke studenten beter te maken. Op de H. B. S. is de omgang tusschen jongens en meisjes meestal veel kameraadschappelijker; nu is het onvermijdelijk dat deze in de studententijd weer heel anders wordt, maar ik beschouw het als een stap in de goede richting, dat de omgang met onze mannelijke collega's zooveel vriendschappelijker is dan in de eerste jaren der vrouwenstudie. Echter

evenals de jongelui een apart vereenigingsleven hebben, zoo hebben ook de vrouwelijke studenten de behoefte daaraan gevoeld. Toen nog slechts enkele meisjes aan de T. H. studeerden werd reeds eene vereeniging opgericht, die langzamerhand gegroeid is tot hetgeen onze Club nu is. De Club is het middelpunt in ons leven van meisjesstudenten onderling; hier leert gij met Uwe jaargenooten zoowel als met de ouderen kennis maken en zonder ook maar in het minst U te willen aansporen tot verwaarloozen van Uwe schoolvriendinnen, raad ik U toch aan U direct bij *ons* aan te sluiten, die onder dezelfde omstandigheden hier staan of gestaan hebben, en daardoor U het beste zullen begrijpen nu gij geheel vervuld zijt van al het nieuwe dat U omringt.

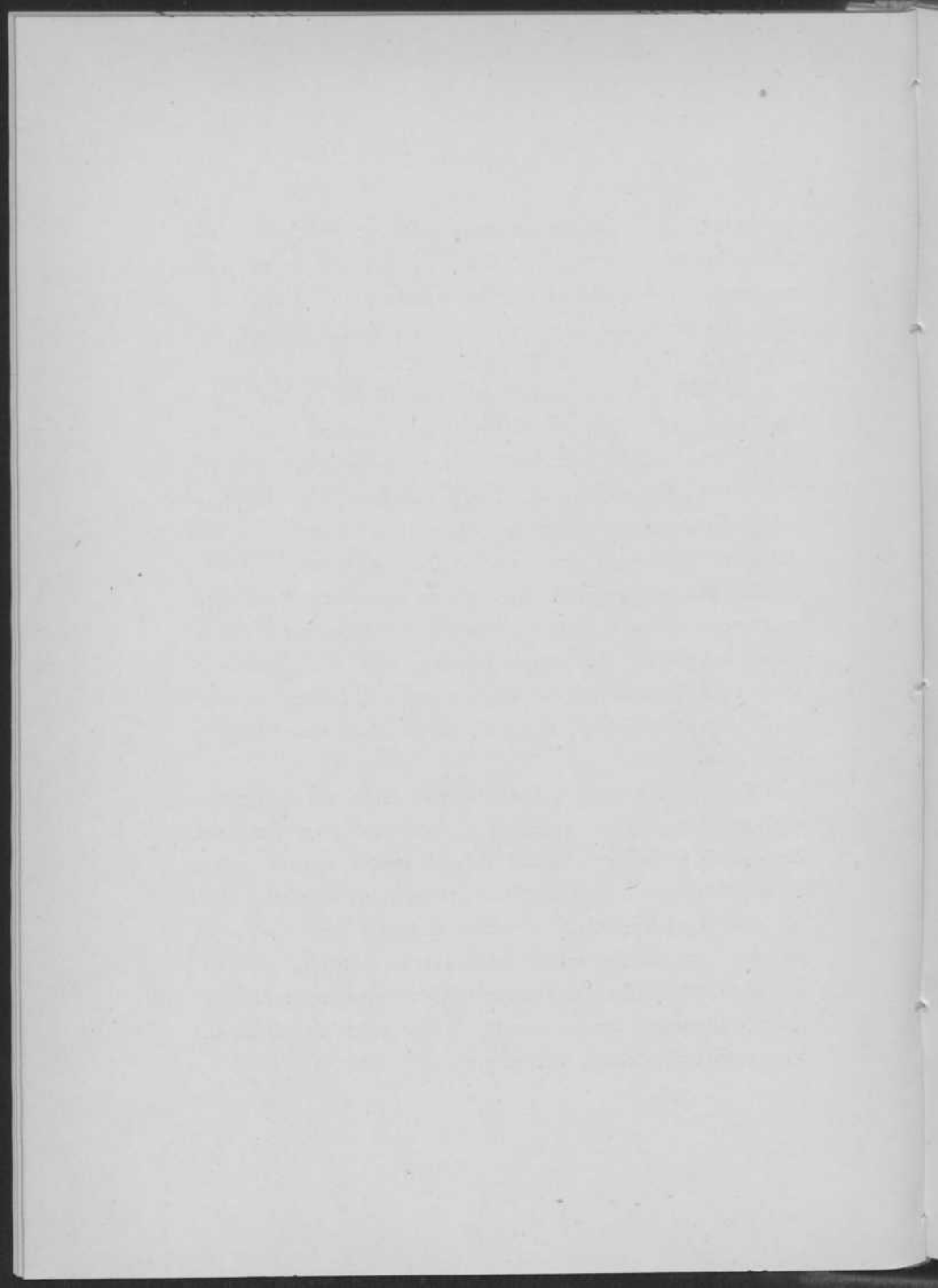
In het novitiat hebt gij ons Clubleven van den vroolijken kant leeren kennen, in den eersten tijd dat Gij, nu wij allen weer aan de studie gaan, hier zult komen, zult Gij het er misschien niet zoo gezellig vinden als in het novitiat, waarvan Gij dan toch eenigszins het middelpunt waart. Laat U echter niet afschrikken wanneer Gij het hier eens een middag wat minder gezellig treft en beoordeel Uwe clubgenooten niet direct na deze korte kennismaking, tracht van alles en ieder de goede zijde te vinden en geef U zelve ook zooveel ge kunt. De eene gaat dit nu weer gemakkelijker af dan de ander, maar tracht Uwe verlegenheid te overwinnen, kom voor Uw eigen opinie uit, als men ziet dat het U ernst is, zult Gij heusch niet worden uitgelachen.

Als Gij zodoende meewerkt om ons clubleven niet alleen vroolijker te maken, maar ook zoo dat er van onze omgang iets ontwikkelends uitgaat, dan zult Gij daar zelve in de eerste plaats van genieten en zal de Club ook voor U beteekenis krijgen in Uw studentenleven.

Nu wil U nog vragen om niet direct uit het oog te verliezen dat Gij staat als eerstejaars tegenover de oudere leden. Die oudere leden hebben het hunne bijgedragen om de Club te maken tot wat zij is, zij bieden U als het ware iets aan; Uwen dank hiervoor kunt gij het beste uiten, door de enkele kleine verplichtingen, die U zullen worden opgelegd, als iets vanzelf sprekends, opgewekt te verrichten. Voor allen, maar vooral voor de spoorstudenten is de Club het Delftsche thuis, zoo gij dit voor oogen houdt zult gij ook zeker meewerken om dat thuis gezellig te maken, ik bedoel nu meer gezellig in stoffelijken zin, zooals gij dat ook voor Uw eigen thuis doet.

Ten slotte wensch ik U allen een heerlijken studententijd, veel succes met Uwe studie en genot van het verdere leven. Zooals wij U in het novitiaat hebben leeren kennen, geloof ik wel te mogen aannemen dat gij reeds iets voor onze Club zijt gaan voelen; dat deze sympathie steeds moge toenemen en gij moogt worden goede leden van onze Club.

Candidaat-leden, ik verzoek U allen op te staan. Met dezen hamerslag inaugureer ik U tot leden der Delftsche Vrouwelijke Studenten Vereeniging.



TOESPRAAK

door de Presidente H. J. VAN LUTSENBURG MAAS,
bij gelegenheid van de Bestuursoverdracht.

*Eerelid, Eere-bestuursleden en Leden der Delftsche
Vrouwelijke Studenten-Vereeniging.*

Weer is er een bestuursjaar ten einde, maar eer wij onze plaatsen achter deze tafel aan onze opvolgsters afstaan, wilde ik nog een enkel woord tot U spreken.

Veel schokkende gebeurtenissen of ingrijpende veranderingen heeft de Club in den tijd dat wij haar hebben mogen vertegenwoordigen niet beleefd en daarom zal het U dan misschien ook niet verwonderen, dat ik hier nog eens even terugkom op hetgeen ik bij mijn intrede als praeses ook reeds gezegd heb, n.l. op het eenheidsgevoel van alle clubleden. Waar alle, hier in Delft studeerende meisjes door één Club vertegenwoordigd worden, wordt al gauw naar het optreden van enkelen, die geheele Club beoordeeld; daarom moet ieder trachten de Club zoo hoog mogelijk te houden, bevalt er U iets niet bespreek het onder clubleden maar niet zoo dat de buitenwereld het bemerkt. Dit hoog-

houden is niet om de buitenstaanders een rad voor oogen te draaien en de Club mooier te doen schijnen dan zij is, werkelijk belangstellenden mogen ook haar fouten gerust weten, zij zullen trachten ze te begrijpen; maar de onverschillige buitenstaander maakt zoo vaak verkeerde gevolgtrekkingen.

Ook in onze Club begint zich al wel eens het gebrek van bijna alle grootere vereenigingen te doen gevoelen, n.l. dat slechts een klein deel der leden meeleeft met alles wat er in de Club omgaat, nog is het tijd om dit te voorkomen en juist in den allerlaatsten tijd heb ik meenen te mogen opmerken hoe leden, die zich, waar het om 's Clubs belangen gaat, slechts weinig in het algemeen doen hooren, de Club een even warm hart toedragen als zij, die een meer actief aandeel in 's Clubs aangelegenheden hebben.

Het nu komende lustrumjaar stelt beter dan eenig ander alle in de gelegenheid hare liefde voor de Club ook in daden te toonen. Wij vertrouwen dan ook dat het nieuwe bestuur op Uw aller medewerking zal kunnen rekenen, temeer waar bij de candidaatstelling bleek dat men de nieuwe bestuursleden algemeen de geschiktste personen achtte om ons in dit zoo gewichtige jaar te vertegenwoordigen.

Van de nieuw gekozen presidente weet gij alle hoeveel zij in de laatste twee jaren reeds voor de D. V. S. V. heeft gedaan; dat zij nogmaals een jaar hare krachten aan de

Club wil geven, zult gij evenals ik dan ook zeker op prijs weten te stellen. Ook de twee andere bestuursleden toonden ons reeds meerdere malen hare belangstelling voor de Club; het is dan ook met het volste vertrouwen dat wij onze taak aan het nieuwe bestuur overdragen.

Mede-Bestuursleden Mej. De Val en Mej. Tromp.

Een woord van dank voor de medewerking die ik van U heb mogen ondervinden. Toen mij verzocht werd nog een tweede jaar het praesidium der D. V. S. V. te willen aanvaarden, zag ik er een oogenblik tegen op, omdat mijne mede-bestuursleden door anderen zouden worden vervangen. Niet, dat ik vreesde voor een minder goede samenwerking met hare opvolgsters, maar omdat ik wist, hoe zeer ik haar beider steun zou missen. Het doet mij daarom zoo'n genoegen dat ik hier hedenavond kan getuigen hoe ik ook aan dit bestuursjaar steeds aangename herinneringen zal hebben. Ook voor U is dit een oogenblik van weemoed, Uw aftreden als bestuurslid sluit een belangrijk gedeelte van Uw studententijd af, dat ook in Uw volgende Delftsche jaren de Club nog veel voor U en gij nog veel voor de Club zult mogen zijn wensch ik U hier van harte toe.

Zoo is dan het oogenblik gekomen dat ik mijn hamer in andere handen moet overleggen. Nogmaals een hartelijk woord van dank aan U allen, leden der D. V. S. V. voor het

groote vertrouwen dat ik steeds van U mocht ondervinden. Gij stelde mij in staat iets voor de Club te zijn, wederkeerig was de Club veel voor mij.

Met dezen hamerslag dechargeer ik mijzelf als presidente en installeer in mijn plaats Mejuffrouw Kruseman. Dat de D. V. S. V. onder hare leiding een in alle opzichten goed jaar tegemoet moge gaan.

**TOESPRAAK tot de Leden,
gehouden door de nieuwe Presidente
Mejuffrouw H. J. KRUSEMAN.**

Leden der D. V. S. V.

Zoo staat dan weer een nieuw Bestuur voor U! Ook namens mijn mede-bestuursleden wil ik U hartelijk dank zeggen voor het vertrouwen, dat Gij in ons stelt, door ons uit Uw midden als bestuur aan te wijzen, in dit voor de Club zoo bijzonder belangrijke jaar.

Ik wil mijn taak om de D. V. S. V. te vertegenwoordigen beginnen met het zoo juist afgetreden bestuur uit aller naam hartelijk dank te zeggen voor alles, wat het voor de Club deed. In de eerste plaats wil ik U, Mejuffrouw Van Lutsenburg Maas, nog eens bedanken. Nooit hebben wij in de 3 jaar, die Gij voor ons gewerkt hebt, hiertoe de gelegenheid gehad. Doordat ik het vorig jaar als penningmeesteresse en dit jaar als C. v. O. met U samengewerkt heb, geloof ik, dat ik beter dan de meesten van de hier aanwezigen weet, hoeveel Gij voor de Club overgehad hebt, hoeveel gedachten, moeite en tijd Gij steeds aan de Club gaaft. En ook heb ik

de ruime wijze, waarop Gij Uw taak opgevat hebt, kunnen waardeeren. Het zal U misschien een gevoel van rust geven, nu niet meer voor de Club te hoeven zorgen, maar toch zult Gij die zorg missen. Haar wel en wee nam een te groote plaats in Uw leven in, deze jaren, om geen leegte na te laten. Gij hebt veel voor de Club gedaan en wij zijn er U dankbaar voor.

Ook U, Mejuffrouw De Val en Mejuffrouw Tromp, is de Club veel dank verschuldigd.

Het zoo juist afgetreden bestuur heeft gedaan wat in zijn vermogen lag om de Club vooruit te brengen. Uit naam der D. V. S. V. bied ik U drieën, als waardeering van Uw streven, het insigne van het Eere-bestuurslidmaatschap aan.

Mijn mede-bestuursleden en ik weten, dat wij geen gemakkelijke taak aanvaarden, al is het dan zeker een eervolle, de Club in het Lustrumjaar te vertegenwoordigen. Dat wij hopen dat de toestand een vroolijke, opgewekte viering van ons tweede Lustrum in October mogelijk zal maken, behoef ik wel niet te zeggen.

Dit jaar in het bizonder hebben wij dan ook de medewerking van de leden noodig. Wij hopen dat er steeds voeling tusschen leden en bestuur zal bestaan, dat zij, die het niet eens zijn met een opvatting of maatregel van het bestuur, dat met ons zullen komen bespreken. Laat U vooral niet weerhouden door het feit, dat ge slechts weinig in getal zijt, die het niet eens zijn met het bestuur. Dit laatste moet

zooveel mogelijk de Club weergeven en dat kan het zooveel beter, wanneer het ook de meening van die leden weet.

Ik sta hier zoo lang bij stil, omdat het slagen van het Lustrum voor een groot deel afhankelijk is van de verhouding tusschen leden en bestuur. Het bestuur zal steeds trachten deze verhouding zoo open mogelijk te doen zijn.

De meeste leden stellen veel belang in de Club en voelen voor haar. Ik verwacht dan ook dat het Lustrum een uiting van krachtig Clubleven zal zijn. Daarvoor is noodig dat allen er aan medewerken. Zoo velen onder ons zijn in staat wat te presteeren, maar komen er niet toe. Sommigen door gebrek aan belangstelling of initiatief, anderen doordat zij meenen, dat het niet van hen verwacht wordt en onwelkom zal zijn. Dit zijn de redenen waarom vrijwel alles op de Club door een klein aantal leden gedaan wordt; en juist hierdoor wordt het voor de anderen steeds moeilijker om meer in het Clubleven te komen. Daarom wil ik hier nog eens zeggen, de D. V. S. V. is iets van ons allen en allen hebben wij het recht onze krachten aan haar te geven. Laat dus niemand zich om een of andere reden laten weerhouden haar aandeel aan het Lustrum bij te dragen. Dat het dan zal slagen, daaraan twijfel ik niet!

Wanneer allen aan het Lustrum meewerken, zal dit de leden nader tot elkaar brengen. Hen, die misschien veel voor hun intieme kennissen, maar weinig voor het geheel zijn, zullen wij dan beter leeren begrijpen en waardeeren. De Club

is langzamerhand zoo groot geworden, dat wij veel leden niet meer dan oppervlakkig kennen. Dit is zoo jammer, want wij kunnen nog zoo ontzaggelijk veel van elkaar leeren.

In verband hiermede wilde ik ook nog eens spreken over het theeuurtje 's middags. Zoo licht gaat men de Club en vooral de thee beschouwen als de plaats, waar men dagelijks zijn vriendinnen ziet en verliest men uit het oog, dat juist de Club de plaats is, waar men de andere leden beter kan leeren kennen. Ik weet wel, dat als men 's middags van laboratorium of teekenzaal komt, de lust dan wel eens ontbreekt, met iemand te gaan praten, die men betrekkelijk weinig kent. De verleiding is dan zoo groot nog eens even een goed bekende te spreken. Ik hoop dat Gij met mij eens zult zijn, dat wij zoo het doel van de Club niet tot zijn recht laten komen. Wanneer wij allen trachten wat minder los van elkaar te staan, wat meer een geheel te vormen, zal ons dit zeker gelukken.

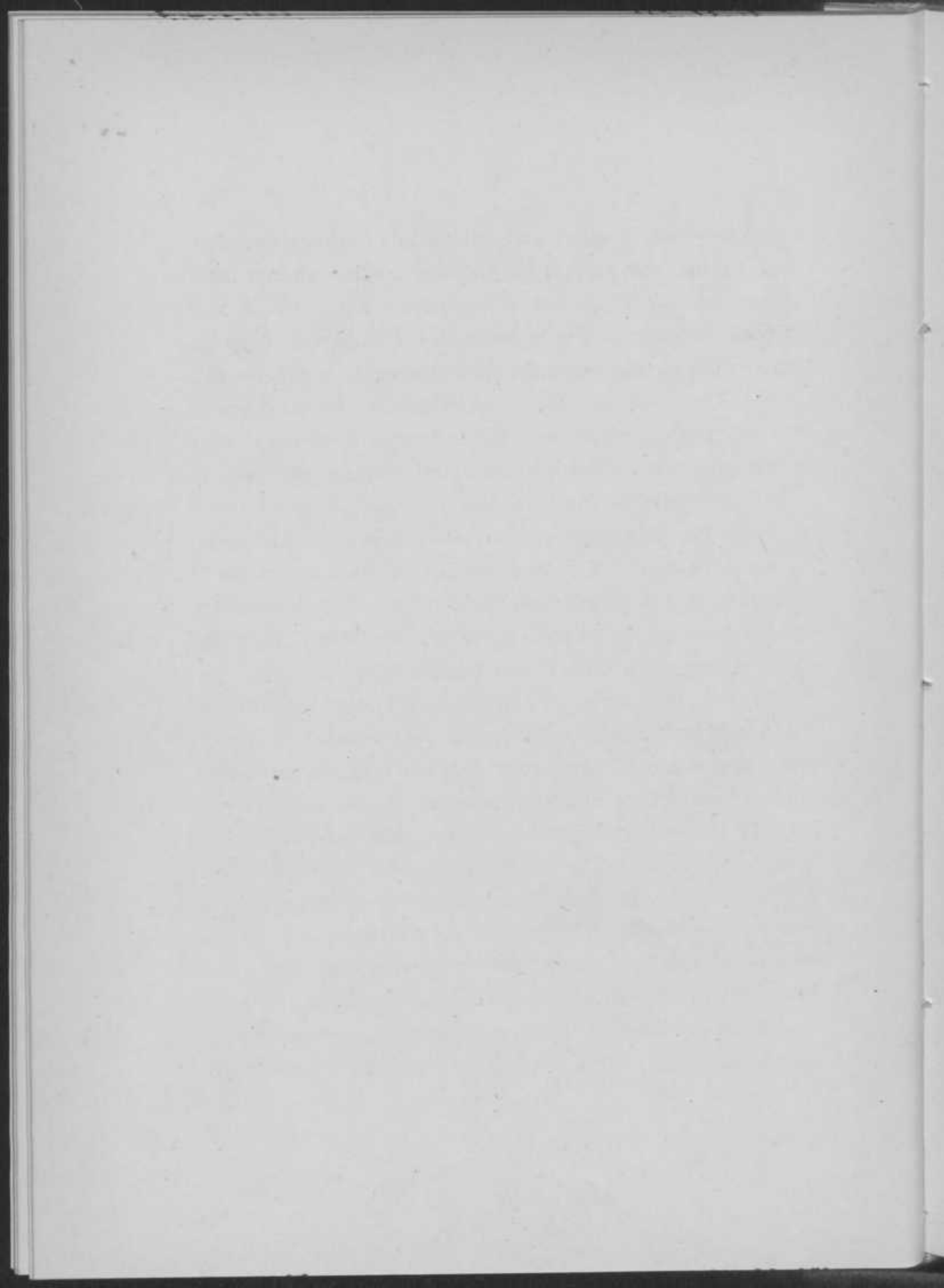
Ik wilde nog speciaal tot de eerste-jaars het een en ander zeggen. De meesten van U stellen belang in wat er in de Club omgaat en voelen er zich thuis. Toch zou ik velen van U graag wat meer op de thee zien. Ik wil U nogmaals zeggen, profiteert toch van de tijd, die Gij in Uw eerste jaar hebt, ook om goed in de Club te komen. Later is dat zoo moeilijk. Gij zult misschien vinden dat Ge heel weinig vrije tijd hebt op het oogenblik, maar later zult Ge aan Uw eerste jaar terug denken als het jaar, hier in Delft, dat Ge zooveel tijd hadt!

Velen van U zal na het novitiaat de Club tegengevallen zijn. In het novitiaat krijgt Ge van de Club, ik zou haast zeggen, een beteren indruk dan later. Laat U echter niet afschrikken en trek U niet terug uit het Clubleven. Wij allen hebben die tijd doorgemaakt en degenen, die zich toen niet uit het Clubleven teruggetrokken hebben, weten wat degenen, die dit wel deden, missen. Tracht mee te werken om onze vereeniging beter te maken, meer te laten beantwoorden aan den indruk, die Ge in het novitiaat kreeg.

Als Ge U nu terug trekt zal er eens een tijd komen, vroeg of laat, dat Ge voor moeilijkheden staat, en Ge U tusschen 60 meisjes eenzaam voelt, en dat is heusch onnoodig, onder zoovelen is er zeker meer dan één, die U begripen zou, en een steun voor U zou kunnen zijn.

Ik wil besluiten met den wensch uit te spreken, dat dit jaar een jaar van bloei voor de Club mag zijn en dat dit in het Lustrum tot uiting zal komen.

Ik heb gezegd!





HET NOVITIAAT SEPTEMBER 1915.

Heerlijk lag ik te genieten van een welverdiende rust, na een lang jaar van sjouwen door het goeie ouwe Delft, toen m'n oog viel op een advertentie in een krant die, lusteloos weggeworpen, naast me lag. Lui zweefde m'n blik over de kolommen, tot hij zich plots verstrakte, bleef rusten op een klein vierkantje en ik las: „Inschrijving voor hen, wier familie-namen beginnen met A tot en met....”

Hè ja, Delft, novieten, fietsen, wandelen, roeien, fuiven! Vastbesloten spring ik op en verschrik m'n mede-luierenden met de boodschap: „Nou maar, jullie kunt doen wat je wilt, maar ik ga Maandag naar huis en Dinsdag naar Delft; 'k heb nog nooit een eerste inschrijvingsdag bijgewoond, dat moet ik toch ook eens meemaken.”

Alzoo geschiedde. Ik kwam in de welbekende wacht-kamer voor de dames, en zag een stukje bestuur en een

stukje novitiaatscommissie, maar geen enkele noviet. Ze waren al allemaal geweest. Natuurlijk hoorde ik verhalen van die dit en die dat en was ik nieuwsgieriger dan ooit. Maar helaas, ik moest bijna een volle week wachten eer ik wat te zien kreeg, want ze waren allemaal nog een weekje naar huis gegaan, om zich daar als studente te vertoonen. Maar de „Maandag 13 September 3.45 uur” brak aan en ik kwam, zag, en stelde me voor. 't Viel erg mee, er waren, zooals bijna elk jaar, meer meiskes dan we verwacht hadden. Het „Juffrouw, U kent me, geloof ik, nog niet”, was er gelukkig gauw uit, en de eerste thee was bijzonder gezellig, vooral ook omdat je een heeleboel ouwetjes dan weer voor het eerst ziet en je een heeleboel nieuws hoort en vertelt. Van de novieten-speech miste ik, hoewel niet tot de elite behorende, toch gelukkig geen woord, want ik had, en velen met mij, toevallig, och ja hè, bijzonder buitengewoon toevallig, wat in de donkere kamer te doen. De deur van die donkere kamer werd zelfs voor niet- $\pi\mu$ -sters gastvrij geopend, in de hoop van een algemeene verkondiging van $\pi\mu$'s goede eigenschappen, en daardoor een vette novieten-vangst. Helaas, menschelijke berekening kan falen, de nieuwe leden laten zich nog steeds wachten. Maar de speech hebben we, per ongeluk, gehoord. Verder waren de koekjes lekker en de thee goed, en ging men vroolijk uiteen.

Hier is het de plaats om naar het novietenlied te verwijzen, waar men kan lezen hoe een noviet het novitiaat zag en vond.

Ga ik m'n oudere-jaarsherinneringen na, dan zie ik me door de verboden Wassenaarsche duinen hollen om niet in de klauwen van een troep roovers te vallen, me na veel wederwaardigheden behouden bij het gezelschap terugkomen en direct daarop me in m'n vingers snijden inplaats van in duindoorns. Ik zwijg van m'n vele wonden door die lieflijke plant veroorzaakt en zeg alleen dat we alweer lekkere thee dronken.

Van de lunch die eenige uitverkorenen gebruikten weet ik niets, maar wel weet ik dat de daaropvolgende causerie over het leven in Delft eindigde met de woorden: „Ik heb gezegd”, zooals te doen gebruikelijk is; en dat direct daarop, door dezelfde stem die ons zoo aangenaam had beziggehouden, nog werd gefluisterd: „Maar je moet niet denken dat ik zoo heb gedaan, als ik jullie gezegd heb te doen”, wat heel openhartig, maar minder gebruikelijk is.

Dan hadden we nog muziek met thee, fietstocht met lekke banden, memorisaties met thee, een novietenavond met muziek en een roeitocht met blaren. En toen kwam het einde.

Met een vloeiende rede werden de 16 candidaat-leden geïnaugureerd, waarmee het novitiaat 1915 alweer tot het verledene behoorde.

Om nu echter de nieuwe leden, die eigenlijk nooit onverdeeld hadden kunnen genieten vanwege het hun-dwarszittende novietenlied, nog eenige uren van intens genot te

bereiden, gingen vele ouderen nog een tooneelvertooning houden, die bizonder in den smaak viel. Hoewel de bescheidenheid me verbiedt hierover uit te weiden, stip ik toch even aan wat me het diepst geroerd heeft, n.l. de schoone zang van de wereldberoemde Julius, en de overstelpende drukte, waarvan de praeses droomde.

Het souper zou ik heel lekker gevonden hebben, als ik van warme sausyzen en huzarensla gehouden had; nu ging ik helaas een beetje hongerig naar bed, en had den volgenden dag smoorlijk het land omdat ik voor 't eerst in het cursusjaar 1915—1916 naar college moest.

J. B.

Leidsch Lustrum

27 JAN 1915

Nog net voordat het harde werken in Delft weer zou beginnen hield men in Leiden lustrum. Dientengevolge gingen 15 Delftenaren Woensdag 27 Januari naar de academiestad om daar mee feest te vieren. Aan het station al groote herrie, binnen 5 minuten arriveerden zoowel Delft als Amsterdam, Groningen en Utrecht. In een lange stoet trokken we daarna door de stad naar het clubgebouw, waar we bouillon kregen en druk begonnen met kennis maken.

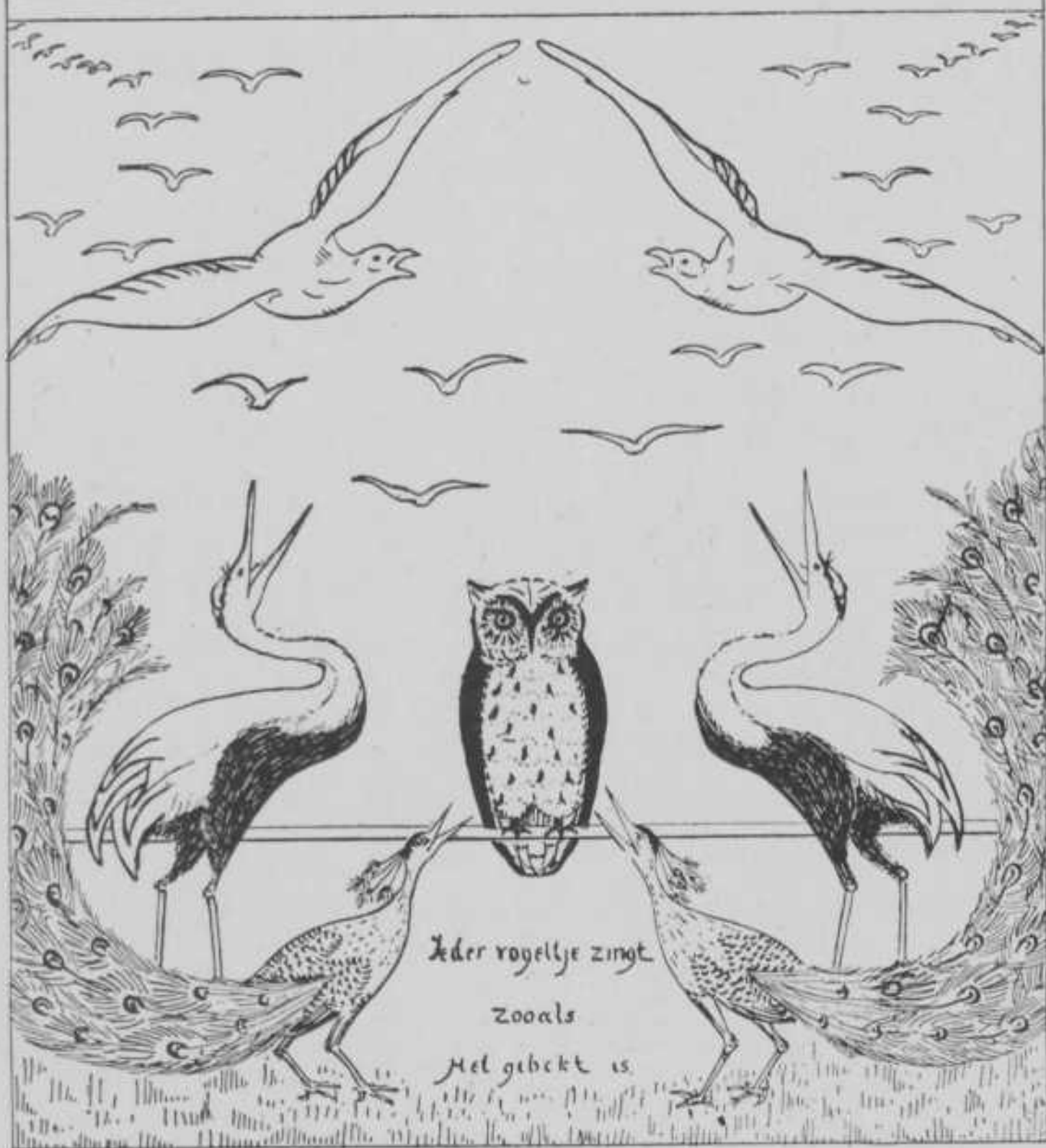
's Middags receptie, alle zalen overvol, met hoogwaardigheidsbekleeders en eenvoudige belangstellenden. 't Was een toer elkaar te vinden maar eindelijk konden we allen ons bestuur geleiden naar het rijtuig met de pluimen en trokken we dit achterna naar Leidens eenige taartjeswinkel, waar we vele „specialité's de la maison” aten.

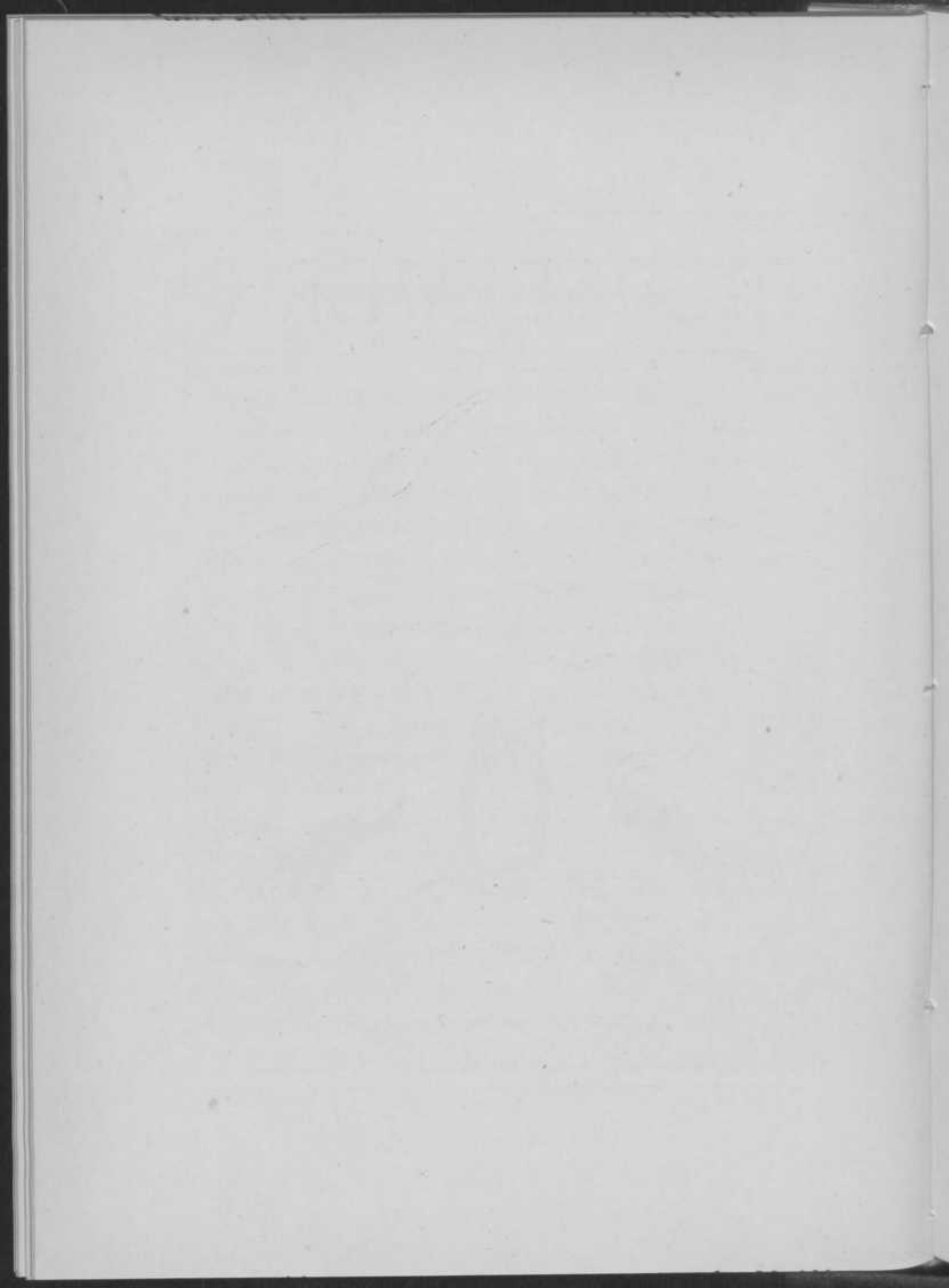
's Avonds een heel andere zaal met groen versierd en de Leidsche kleuren, diner voor 160 personen (Delft hokte niet erg). Veel werd er gespecht, veel clubliederen gezongen, na het diner nog eenige vertooningen, waarin Leiden met een schitterende Amor voor den dag kwam en waarbij ook Delft haar plicht deed en we gingen weer naar huis, om

den volgenden middag elkaar weer te vinden op de club aan een thee voor genoodigden, leden en reünisten. Delft had het druk en moest voor het eten de Baby-symphonie nog eens repeteeren, maar het liep 's avonds goed van stapel, de nachtegaal was een prachtsucces, en behalve één instrument scheidde iedereen na de laatste maat werkelijk uit. De heele avond was verder leuk, wat speelde dat drietal Leidenaars niet eenig, echte liedjeszangers. Onder het naar huis wandelen kwamen de herinneringen bij een oud-Leidenaar boven en werden we weer even heel klein en jong. Maar wat Delftsche meisjes moeten leeren is dat de studenten-societeit zelfs uit Bouwkundig oogpunt niet te veel moet worden opgenomen.

De derde dag was niet officieel, er was een wandeltocht, die bijna verregende, 's avonds een comédie-voorstelling Verkade: Het groote avontuur, daarna trokken we nog eens voor het laatst naar de club en met vreeselijk veel gezang eindigde weer dit feest.

MENGELWERK





De Muzikaliteits-bacil.

Eindelijk ben ik er achter wat me scheelt: ik ben in hevige mate aangetast door de muzikaliteits-bacil.

Deze veroorzaakt een voor de omgeving van den patiënt verbazend hinderlijke ziekte, bovendien zéér besmettelijk. De patiënt zelf ondervindt in den regel geen onaangename gevolgen, meestal juist het tegendeel: hij is steeds opgewekt en levenslustig.

De ziekte uitte zich bij mij op de gewone wijze en heeft het normale verloop.

Ik ben steeds geneigd de menschen zingend te antwoorden, denk alles op een wijsje, moet voortdurend fluiten of zingen, en voel me op onweerstaanbare manier aangetrokken door alle piano's.

Sta ik op het lab dan krijg ik meestal een fluit-aanval. Loopt mijn filtraat vlug en helder door, dan wordt het een opgewekte melodie, tempo: scherzando. Gaat het filtreren langzaam, dan wordt het andante. Komt er om het uur een druppel, dan verval ik in mineur en 't wordt largo, maar loopt het troebel door dan wordt mijn tempo tegelijkertijd furioso en kan ik mijn afschuw het beste uiten in een chromatische toonladder.

Aan de balans bepaal ik me tot one- en two-steps, daar schijnt zelfs de naald gevoelig voor te zijn. Verder is het vreemde van deze ziekte, dat je zonder de minste gewetenswroeging van de zevende van Beethoven overgaat in „He'd to get out and get under”, en dergelijke combinaties meer.

Mijn heele omgeving is besmet.

Alleen Antiëtte is immuun, en het lijden van deze gezonde in ons besmette milieu is in één woord onbeschrijfelijk.

Stel U voor een kamer vol van de door deze muzikaliteitsziekte aangetaste patiënten, die ieder op een ander wijsje hun opinies ten beste geven, wat moet dat zijn voor iemand met gezonde ooren!

Een van hen kan men op alles wat er wordt gezegd of gevraagd steeds op dezelfde verdwaasde manier hooren zingen (stel ze zingt het iemand toe die laten we zeggen „Annie” heet):

f f d f f f e g
dom me An nie, gek ke An nie.

Een tweede is vastgekleusterd aan „un peu d'amour”, welke melodie in staat schijnt te zijn al haar zielsuitingen te vertolken.

Deze patiënten, die zich tot één wijs bepalen, zijn het minst ziek. Ze kunnen zich nog oriënteren in het muzikale deel van hun hersens, maar de zieken in een verder gevorderd stadium kunnen geen melodieën meer gescheiden denken, en gaan van de eene onbewust in de andere over.

Ook ik behoor reeds tot deze ongelukkigen.

De buren hebben reeds gedreigd met een aanklacht wegens burengerucht, vooral naar aanleiding van middernachtelijke piano-attaques, maar de patiënten kunnen er niets tegen doen.

„Ze moeten het steeds uiten.”

Het is te hopen dat er weldra een soort serum zal worden uitgevonden, b.v. een tweede anti-tri-serum, wat ons van deze ontzettende kwaal zal verlossen, anders zie ik het er van komen dat we op een goeden dag op straat staan, en het eenige middel in dat geval is, dat we dan een vocaal strikje van straatzangeressen oprichten en in godsnaam maar naar Harderwijk gaan!

P.....IE.

Novietenlied.

WIJZE: *Das war in Schöneberg.*

Als er meisjes gaan naar Delft
Om voor ingenieur te leeren
Worden ze eerst ontgroend, voordat
Ze mogen gaan studeeren,
En totdat ze clublid zijn
Noemt men ze „de novieten”,
Voor de ouderen vol respect,
Dat zijn al heele pieten!
Of 't je vreugd geeft, of verdriet,
Of je wil, of niet.

Refrein:

Dat zijn novieten der D. V. S. V.
Die eerst genieten, wel elk voor twee,
Geleerdheid opdoen dan, een heele boel,
Want ingenieur te zijn is ieders doel.

Eerst te fuiven is verplicht,
Je mag niet eclipseeren
Bij de thee, of bij een tocht,
Waar de oud'ren op tracteeren.
Wil je ook, het volgend jaar,
Groentjes commandeeren
Dan moet je nu zingen, dichten
En memoriseeren;
Of 't je vreugd geeft, of verdriet,
Of je wil of niet.

Refrein:

Dat zijn novieten der D. V. S. V.
Die eerst genieten, wel elk voor twee,
Geleerdheid opdoen dan, een heele boel,
Want ingenieur te zijn is ieders doel.

Tusschen twee college uren.

Fietsters:

Prof geëindigd.
Heerlijk vrij!
Kalmpjes opstaan,
Netjes kleeden,
Deftig fietsen,
Steeds op tijd.
Keurig plaatsje
Volgend college.
Gezellig praatje,
Beeldig dictaatje.

Loopsters:

Prof geëindigd.
Voorwaarts dringen,
Haasten, draven,
Hooge kleuren,
Fladderharen.
Brug geopend
O wee, een sleep!
Monsterplaatsje
Aan Kanaalweg,
Of deur gesloten,
Dan afgedropen.

Zij, die in 't gebouw blijven:

Prof geëindigd.
Zee van tijd.
In de gang
Met wat boeken,
Niet in lezen,
Doodvervelen.
Heeren praten,
Lachen, wand'len,
Is 't niet hard
In je eentje?
Ha, 't is kwart!

Sprookje.

Het was op een heerlijk mooie herfstdag, dat een meisje door een bosch liep; met groote bewonderende oogen zag ze om zich heen. Ze had hier zoo vaak al geloopt, maar het zag er nu allemaal zoo anders uit. Ze kende het al heel lang, en mooi was het altijd geweest. Wat had zij het bewonderd, het mooie oude bosch met de zware boomen met hun prachtige kruinen.

Vreemd toch dat van al die boomen maar een heel enkele zich recht naar boven verhief; bijna allen hadden een min of meer gebogen stam.

Zoo was het bij de menschen ook, wat waren er weinig die met opgeheven hoofd door het leven gingen, altijd en overal het mooiste en beste doende wat er in hun leven kwam.

Peinzend ging ze verder, steeds meer verwonderd dat al die vertrouwde plekjes van vroeger iets anders hadden gekregen. Ze waren altijd mooi geweest, maar er was nu een bijzonder warme glans over gekomen.

Het was of er een wonder gebeurd was.

't Was toch werkelijk Herfst, 't was October; kijk maar naar de warme roode kleur van de bladeren; en toch was er iets dat deed denken aan de Lente. Het was zelfs of er

bloemen waren; eerst zag ze het aan voor kleine witte paddenstoeltjes, die zoo mooi een heksenring vormen. Maar toen ze scherper keek zag ze iets heel ongewoons. Wat was het? Was het een bloem? Een orchidee? Maar dan toch een heel bijzondere. Wat was hij eenvoudig en toch zoo aangrijpend mooi. Ze keek en keek nog eens en steeds groter werd de diepte..... Ze stak haar hand uit, maar de bloem liet niet los van den stengel.

Ze kon haar oogen niet afhouden van de onpeilbare diepte..... haar handen omvatten de bloem..... Een ontzaggelijke ontroering maakte zich van haar meester. Ze had een menschenhart in haar beide handen, open en ontvankelijk voor alles, en gereed om te geven een groote innige Liefde.

Ze had zoo vaak verlangd naar dit oogenblik, ze wist dat het er zijn moest, het hart dat de wereld zou maken tot een wereld van louter Liefde.

Nu had ze het gezien en ze had wel altijd willen blijven om zich te koesteren aan die warmte, maar ze voelde in zich dat ze verder moest gaan. Nog even wachtte ze om nog eens goed alles in zich op te nemen, maar tranen verduisterden haar oogen, en ze liet ze opwellen, want het waren tranen van geluk, dat ze het hart gevonden had, waarvan ze alles verwachtte voor de groote wereld, die nog zoo hard was, maar die nu zeker goed zou worden, die de

menschen zacht zou maken, en waarin ieder zou kunnen beleven wat mooi was en goed.

Maar toen haar oogen weer helder waren, zag ze dat het hart weer ging lijken op een bloem, en dat het zelfs dat niet meer bleef, maar werd een klein wit paddenstoeltje, één van de velen van den heksenring, maar toch hield hij een helderheid grooter dan de anderen.

Eerst was ze bedroefd, dat het hart weg was, maar ze ging verder met het bewustzijn, dat het er toch was, dat het alleen nog gewekt moest worden om de wereld te kunnen geven z'n groote Liefde.....

Verder ging ze, niet hetzelfde meisje van vroeger, frisscher was haar gang en helderder straalden haar oogen, ze was geheel vervuld van de heerlijke warmte, die ze gevoeld had.

Nog ééns keek ze om, en wèèr viel het haar op hoe hoog toch de boomen waren in het oude bosch, het was alleen of de boomen in de buurt van den heksenring, waar het kleine witte paddenstoeltje met de heldere glans stond, rechter waren dan de anderen. — — — — —

Met een schok stond ze stil. Wat was er? Oogen, oogen waren het, groote warme blauwe oogen, zoo diep als het warme hart.

Hoe had ze toch die oogen gezien? Was ze iemand tegengekomen? Ze wist wel zeker van niet. Wat was het dan geweest? Waar had ze die oogen gezien? In een klein

kinderkopje of in een mannengezicht met forsche lijnen? Ze wist het niet. Ze had een vage herinnering aan een rose kinderlichaampje met een blozend gezichtje, maar ook van een forsche gebeeldhouwde kop. Het eenige wat ze nog heel vast voelde, was de blik van de oogen, de warmte en het diepe blauw.....

Weer verder ging ze. Nog frisscher was haar gang, heel ernstig waren haar oogen. Ze droeg de zekerheid in zich, dat wat zij altijd zoo voor de wereld verlangd had, mogelijk was, die geest van Liefde, die groote warmte, dat willen geven aan elkaar, dat alles wat ze zoo gevoeld had in het groote hart en de diepe oogen.

Ze voelde het zoo zuiver, maar hoe moest het toch in de Wereld gebracht worden?

Een Koningsmensch was daarvoor noodig, een mensch met dat groote hart en die diepe oogen. O, dat het komen zou over de wereld, die geest van Liefde.

O, Koningsmensch, kom dan!

Ww.

Herinnering.

Ze zat over haar dictaat gebogen, zag strepen, cirkels, letters, cijfers en deed nog eenige wanhopige pogingen in dat alles het verband te zien van de een of andere wetenschappelijke verklaring. Het werk, och het werk, het wilde niet. Ze was in een stemming dat niets tot haar doordrong, de heele dag al. Bespottelijk gewoon, d'r was toch geen reden voor. Zoo'n onbestemd niet-te-definieeren vervelingsgevoel had ze zoo af en toe wel eens. Of dat de invloed van 't weer was? 't Was wel miserabel buiten, najaarsweer, koud en nat. Het trof haar hoe de tonen van het klokkenspel telkens met een rukwind scherper en schriller klonken.

Neen, 't was luguber op straat. Wind kon heerlijk zijn; met gebogen hoofd er tegenin te moeten kon een gevoel van kracht geven, maar de vuile, natte, alles slap en naar makende regen maakte het geheel sinister.

Ze liep naar het raam, sloeg het gordijn opzij en keek in de lange donkere straat.

De ramen nat en beslagen. Groote druppels waggelden er langs, waterstrepen achterlatend. Zoo bleef ze staan en dacht aan veel wat gebeurd was.

Ze vergat de omgeving en zag zich in een ziekenkamer,

meisje van veertien jaar, korte rokken en loshangend haar. Het was half duister. Alleen een gordijn was iets opengeschoven, voldoende licht doorlatend om bij te schrijven. Altijd, Woensdags- en Zaterdagsmiddags maakte ze het schoolwerk boven bij haar Moeder. Dat was al lang zoo. Op een kleine afstand van haar stond het ledikant en daar lag ze; bleek gelaat waar het zwarte haar scherp bij afstak, met iets droefs in haar lieve groote oogen. Af en toe trok haar mond zich even samen, kwamen er een paar rimpels in het anders zoo gladde voorhoofd.

Hoe lang gebeurde dat nu al, elke Woensdag, elke Zaterdag weer. Ze wist het nauwelijks en ze dacht, 't zal nog wel lang zoo blijven, niet iets anders zich kunnende voorstellen. Haar lieve moeder, altijd pijn, altijd, o waarom dan toch. Ze had zoo'n diep medelijden. Ze keek van haar werk op. „Zou Moeder slapen?” Zeker wel, haar oogen waren nu gesloten. Voorzichtig stond ze op om 't gordijn te sluiten, ging toen weer zitten, doodstil, haar handen over elkaar. Toen dacht ze, en dacht — tot plotseling zacht klonk: „Hannie, ben je daar.” Ze ging naar het bed en zei: „Ja Moeder, is er iets?” Even was het stil, toen voelde ze Moeders hand, die haar naar zich toe trok en half fluisterend klonk het: „Kindje, ik moet je eens wat zeggen, 'k moet eens even heel ernstig met mijn Hanneke praten. Weet je wel dat Moeder heel ziek is; heb je er wel eens aan gedacht dat er een tijd kan komen, dat Moeder er niet meer is?”

Bang, verschrikt sloeg ze haar oogen op; zij, zonder Moes, och neen, dat kon niet, dat was onmogelijk, Moes werd immers weer beter, natuurlijk werd ze weer beter, dat had ze altijd zoo gedacht en dat was ook zoo. En kalm zei ze het: „Neen Moeder, dat is niet zoo.”

„Ja, maar kindje, dat weet Moeder beter dan jij, en Moeder moet er ook aan denken, moet het ook zeggen, dat is verstandig. En mijn Hanneke wil ook verstandig zijn, nietwaar? Moeders flinke oudste dochter?”

Weer even stilte en toen: „Zul jij later een Moedertje wezen voor Gerreke? Ze is nog zoo jong en zal zoo vroeg veel moeten missen, maar zul je je best doen haar de harte-
telijkheid te geven waar ze behoefte aan heeft? 't Is zoo'n klein aanhankelijk schepseltje en heeft zooveel zorg en vriendelijkheid noodig. En kindje, weet je dat het zoo'n heel groote troost voor me zal zijn, te weten, dat mijn oudste dochter haar die zal geven?”

Langzaam drong het tot haar door, meer, steeds meer werd ze het zich bewust, begreep ze het onvermijdelijke en toen — rolden groote tranen over haar wangen. Ze dacht het zich in: geen moeder meer, en haar hoofd viel op de deken en ze snikte, snikte tot een zachte hand over haar voorhoofd streek en haar Moeder zei: „Niet zoo huilen, kindje.”

Ja, dat was waar, flink zijn, had Moeder niet gezegd dat ze haar oudste dochter was, vertrouwde ze daar niet op? Met een paar haastige vegen streek ze de tranen weg, stond

op en gaf haar Moeder een zoen. Ze nam haar beide handen, keek haar aan en zei toen flink: „Moesje, ik beloof u, ik zal goed voor Ger zorgen.”

„Goed, kind”, en haar Moeder wendde even 't hoofd af.

Een blad woei tegen het raam en ze werd opgeschrikt. Ze zag weer de waterdruppels, ze hoorde weer de wind, en het verleden, wat zoo dicht bij was, was nu weer ver af. Neen, nooit zou ze het vergeten, nooit.

Wat was er bij al het droefs toch nog veel moois om aan te denken. En dat die herinneringen zoo mooi waren daar was ze dankbaar voor.

Het zuiver mooie in de wereld helpt de mensch het moeilijke te dragen.

NEZ.

Zooals de blauwe gentianen.

Zooals de blauwe gentianen
Hun kopjes keeren naar de zon,
En wijd hun klokjes openspreiden
Om zelfs hun hartjes te verblijden
Met 't gouden levenslicht der zon;

Zoo wil ik ook mijn leven leiden
En keeren naar de kant vol zon,
En blij zal ik mijn leven banen
Alsof ik ging door hooge lanen
Recht af op 't gouden licht der zon.

MARJA.

Liedje.

Wonder, wonder, wonder is al wat ik aanschouwe,
Wonder is het hemelsch wijd, het oneindig blauwe,
Wonder 't levend licht der zon, met haar schitterstralen,
Wonder is de regenval, dien ik neer zie dalen,
Wonder al de bloemen teer, duizend mooie elfen,
Wonder is het donker bosch, met zijn kruingewelven.
Is er iets begrijpelijks in natuur of aarde,
Schoon het al, zóó reed'lijk is, in zijn nut en waarde.
Alles dient het groote doel, onbewust gedragen —
Ik wil ook het schoon geheim niet te weten vragen,
Maar genietend om mij zien, naar het volle leven,
Wonder is het, wat natuur rijk'lijk heeft gegeven.

JUNIE.

Regen.

't Regende. Misschien geen buitengewoon interessante mededeeling voor velen, maar voor mezelf beteekent het 't een-heelen-dag-uit-mijn-humeur-zijn.

Ik haat regen, verafschuw het vieze, natte, koude, armschooiersgevoel dat je krijgt wanneer je over de glibberige straat laveert en als een sprinkhaan over plassen heen wipt om je voeten zoo lang mogelijk te bewaren voor doorweekt zijn.

Ken je iets ellendigers dan natte voeten?

Ik niet; voor mij is het het summum van onbehagelijkheid. En dan die impertinente druppels in je gezicht! Eenige middel hiertegen: een parapluie. Maar ik heb het land aan zoo'n ding. Ik zal er mee uitgaan uit piëteit voor een nieuwe hoed, maar of ik er weer mee thuis komen zal is de groote vraag.

Dus: 't regende en ik moest vroeg naar huis, een tweede reden tot ergernis, want het lichtpunt van een middag in Delft is de club met thee en koekjes + de kachel, en dat alles ging mijn roode en koude neus nu voorbij.

Ik holde stationwaarts (waarom leer je in Delft af netjes en bedaard naar een trein te „wandelen”?) om het lokaaltje nog te halen.

Op het perron en in de wachtkamer niets dan heeren, geen enkele ziel bij wie ik mijn nat gemoed kon luchten. Vreeselijk gewoon, 't is géén toestand om rond te dwalen in een woestijn van heeren zonder een enkele vrouwelijke oase.

Dies ergerde ik me ten derde male, en kwam eerst een beetje op peil toen ik veilig en wel in lijn 1 zat en naar hartelust neuzenstudies kon maken.

Dit is mijn nieuwste hartstocht, die me bijna altijd in mijn humeur brengt hoe erg ik er soms ook uit ben.

Op 't Plein overstappen en me haasten, want ... ik had een hoed op die een nog lang leven vereischte, omdat ik geen kans zag geld voor een nieuwe bij elkaar te krijgen (ik was al door twee maanden voorschot heen) en had geen parapluie.

Bibberend en trappelend stond ik bij de halte en het duurde in mijn van kou verstijfd begrip een uur voor er een tram kwam.

Eindelijk verscheen er een: vol. De volgende... vol! En zoo maar door; de een na de ander reed weg en liet mij staan. Ik stond daar een kwartier, voelde de kou optrekken van mijn voeten tot mijn knieën, ijsbeerde met groote stappen heen en weer, werd door en door nat, werd geplaagd door een soldaat, die zich verplicht voelde me op mijn schouder te tikken en me zijn geleide hinderlijk op te dringen, waardoor ik neiging voelde hem met mijn tasch op z'n kop te slaan, maar me bepaalde tot „stik” te mompelen, wat gelukkig niet werd verstaan.

Na een kwartier was ik ten einde raad. Iedere druppel die met een knal op de harde bol van mijn hoed viel scheen „hoed” te zeggen, om me er vooral aan te herinneren dat ik een parapluie diende te hebben.

Met den moed der wanhoop besloot ik te loopen, trapte nu om het noodlot te tarten bij voorkeur in de grootste plassen, kwam een half uur te laat thuis, nat, door-nat, om uit te wringen gewoon, ijskoud, doodmoe en woedend.

Kreeg uitbranders van de meid omdat ik de trap vuilmaakte, van de op mij wachtende huisgenooten om mijn te laat komen, enz.

Ook dat nog! Begrepen die menschen dan niet de diepe tragiek die erin schuilt, dat je met een retourtje van de tram in je hand door regen en ontij over de straat moet sjouwen? Grof besnaarde zielen!

Ter demonstratie schudde ik me als een natte poedel zoodat de druppels in 't rond vlogen; meteen een gepaste wraakneming over de mij naar het hoofd geslingerde verwijten, want zoo kreeg iedereen wat.

Algemeene woede! Dat plezier had ik tenminste nog van al die nattigheid.

T.

Het Geluk.

Het Geluk is langs mijn deur gegaan
In stille nacht,
En even is het blijven staan
En klopte zacht.
O, waarom heb ik niet open gedaan,
Maar aarz'lend gewacht:
Nu is het voor immer heengegaan
In donk're nacht.

J.

Mijn Gedachten.

Als 'k 's avonds ter ruste ben gegaan,
En mijn oogen staren het duister aan,
Dan komen gedachten in bonte rij,
Als wezentjes aan mijn geest voorbij.

Was me dien dag vreugde beschoren,
Dan komen ze dansend en springende op,
Zwaaien en zweven verward voor me henen,
Niet t' onderscheiden, in wilden galop.
Al dat gewemel, het maakt me moe ...
En spoedig vallen mijn oogleden toe.

Heb 'k leed ondervonden, dan gaan de gedachten
Treurig en somber langs me heen,
Staren mij aan met in-droeve oogen,
Tot tenslotte ik uitbarst in jam'rend geweën.
Tranen, onhoudbaar, verlichten mijn hart
En in zoete slaap vergeet ik mijn smart.

Is me somtijds iets slechts overkomen,
Dan zijn het wanstaltige wezens en gaan
Langzaam, als hoonend, voor mijn oog op en neder,
Vol afkeer en weerzin zie ik hen aan.
En tergend blijven ze vóór me hangen,
Verdrijvend mijn rust, mijn eenig verlangen.

Als ik geluk heb mogen beleven,
Dan komen ze rustig en stralend aan.
Heffen me op met hun streelende handen,
Zoodat ik mij boven het aardsche waan.
Zinnenbedwelming doet onbewust,
Me, in zaligheid, vallen in diepe rust.

FLUKS.

Examen.

't Is snikheet buiten, en binnen nog snikkender heet. Ik zit, half liggend, in een luie stoel op het balcon en tracht te vossen. Over drie dagen begint het schriftelijk examen, dus ik moet, of ik wil of niet, m'n oogen open houden ondanks de sterke lucht en in m'n boek kijken. En ik moet begrijpen wat ik lees, ik mag niet zes keer een zin overlezen en m'n hersens laten voor wat ze zijn. Ik moet net doen of m'n hoofd een uitgeknepen spons is, die gretig alle kennis inzuigt, en helaas, inplaats van dat, gonst en bonst het daar van binnen al maar, en is mijn heele bewustzijn zoo geconcentreerd op de warmte, dat er onmogelijk iets anders tot kan doordringen.

Mijn hond heeft het ook al te kwaad. Die ligt in het koelste hoekje languit te hijgen en verbeeldt zich dat niemand het naarder kan hebben dan hij. O, gelukkige, hoe benijd ik je. 't Ergste wat er voor jou op de wereld bestaat, is, dat je soms teruggeroepen wordt als je net van plan was een wandeling te maken, dat je dan terug komt uit vrees voor de zweep en weer in je koele hoekje kunt gaan liggen. Wat weet jij van professoren en van droge sponsen? Het ellendige is, dat als over drie dagen de prof in mijn spons knijpt,

dat er dan niets en niets uit komen zal omdat hij kurkdroog zal zijn. Was hij nu maar droog en niet verzadigd met warmte-verwenschingen, dan kon er nog wat in. Maar jawel, inplaats daarvan vallen m'n oogen dicht en weigeren verderen dienst. Maar m'n gedachten zijn niet tot stilstand te brengen. Die toonen mij in de toekomst tusschen een berg examen-papieren één enkel blank velletje, met alleen mijn examen-nummer erop. En net mijn nummer! Ja, ik had het velletje toch maar ingeleverd, al was er niets anders op te zien dan no. 55! Dan krijg je immers een één en anders een nul, hebben diepdenkende filosofen uitgevonden! Waar die één vandaan komt mag Joost weten, en de zoon van den boer, die twee eieren meer had dan hij had. Als ik nu eens zes velletjes met no. 55 inleverde, zou ik dan niet een zes krijgen? Of zouden ze zeggen dat $6 \times 1 = 1$ was? Of uit nijdigheid toch nog een nul geven, omdat ze zich voor den gek gehouden voelen? Alsof ik den gek met zooiets heiligs als een examen zou durven steken! Men noemt immers alles heilig waar men bang voor is? Dat deden ze tenminste vroeger zoo. Maar ik heb toch nooit van een examenheilige of een examengod gehoord.

Daar springt m'n hond op en blaft tegen een kat op het dak van de bureu. Mijn oogen gaan open en lezen nog eens zesmaal dezelfde zin zonder zin. En nu dringt het tot me door dat er in de formule, die middenin die zin als een orakelspreuk prijkt, een punt staat. O, heilige onnoozelheid!

Die punt beteekent niet een vermenigvuldigteken, maar die punt wenscht aan te geven dat daar de zin uit is en er een nieuwe begint. Ja, nu snap ik het. Voor de dertiende keer lees ik de zin die twee zinnen blijkt te zijn. En ik snap het heusch!

Dertien is toch geen ongeluksgetal en driemaal is scheepsrecht is toch een dwaze uitdrukking!

EE.

Verzuchting.

Langs de hobbelige, modderige straatjes
Draven studentjes af en aan,
Over de glibberige hoge brugjes,
Waar je niet haastig over durft gaan.

Van 't eene college naar 't andere, moet je
Hollen maar, geen minuut blijven staan
Je boeken en kokers met teekeningen
Wensch je hijgend en zuchtend naar de maan.

Ver voor je uit rijden kalmpjes de fietsers.
Vullen de zaal; en achteraan
Na al dat hollen snakkend naar adem,
Kun je nog van 's profs wijsheid de helft niet verstaan.

Ben je eindelijk wat bekomen,
Dan begint het gevlieg weer van voren af aan.
O, waarom toch al die T. H.-gebouwen
Zoo vreeselijk ver van elkander staan.

LOTTIE.

Delftsche kleuren.

Blanke sneeuw langs 't zwarte water
(Grijze modder telt niet mee),
Banen van het Delftsche wapen
Kleuren der D. V. S. V.

Klaar verleden, duistre toekomst.
Wij vertrouwen ze alle twee.
Blond bestuur en donkerharig
Leve de D. V. S. V.!

S.

Schets.

Wanneer ik mij de beelden uit de Delftsche periode van mijn leven voor den geest roep, dan neemt de belangrijkste plaats daarin de figuur van Mary Versteegh.

Vier jaren hebben wij samen in Delft gestudeerd, en in dien tijd heeft zich voor mijn geheele leven de trouwste vriendschap gevormd.

Hoe duidelijk herinner ik mij nog dien eersten keer dat ik haar leerde kennen. Wij waren van 't zelfde jaar, en nog weet ik de verbazing die ik voelde toen ik merkte dat zij ook een noviet was gevolgd door de bewondering voor haar vrije natuurlijke houding, die zoo gunstig afstak tegen de schuchtere gedwongenheid der overigen nieuw-aangekomenen.

Van het begin af aan voelde ik mij zeer tot haar aangetrokken, maar het duurde heel lang voordat zelfs de eerste vriendschap zich ontwikkelde.

Want hoewel Mary door haar ingeboren makkelijke manieren en het aantrekkelijk uiterlijk met haar lang slank figuurtje, het fijne pittige gezichtje met de mooie zuiver bruine oogen een buitengewoon innemende indruk maakte, was er een zekere terughouding in haar karakter die een dieper gevoelen weerde in den aanvang.

Zij had in haar tijd tot de meest populaire clubleden kunnen behooren, en zij was zeker de meest geziene noviet, doordat zij een ieder steeds met de meest vriendschappelijke gevoelens bezielde, maar dan hielden de toenaderingen gewoonlijk op, daar dergelijke neigingen door haar in 't geheel niet beantwoord, eerder teruggestooten werden.

Zij had zoo totaal geen behoefte aan de gezelligheid die de gewone luchtige omgang haar kon verschaffen.

De meerderheid harer medemenschen liet haar zoo koud dat zij zich zelfs de moeite niet getroostte hen te verdeelen in aardige en minder aardige, en ze allen met dezelfde onverschillige beleefdheid behandelde.

Het gevoel van eigenwaarde van hen wier tegemoetkomingen op deze wijze beantwoord werden, duldde dikwijls niet de ware reden hiervan te beseffen.

Liever werd verondersteld dat zij in 't geheel geen vriendschap te geven had, zoodat ik haar zelfs heb hooren beschrijven als: „Och ja, wel een vriendelijk persoontje maar er zit niet heel veel bij”, met het aan een dergelijk oordeel gepaard gaande medelijdende schouderophalen.

Dan was er nog een oorzaak waarvan ik het bestaan pas veel later vernam, die de ontwikkeling onzer vriendschap zeer vertraagde.

Mary kwam als meisje van een jaar of veertien in een meisjespensionaat, waar de tien of twaalf meisjes die er huisden, zeer klein gehouden werden. De directrice had het

zonderlinge toch wel meer voorkomende idee dat een jong meisje, zelfs maar voor een uur zonder bewaking gelaten, aan de ergste verleiding bloot staat. Om een dergelijk onheil te voorkomen, werden voortdurend maatregelen genomen, die als natuurlijk gevolg het gevoel van eigenwaarde der meisjes zeer verstompte.

De meisjes waren geheel op elkaar aangewezen. Er heerschte een eenigszins maffe geest. En uit gebrek aan gezondere afleiding, zochten zij hun bevrediging in 't verslinden van verboden lectuur, en meer van dergelijke ontspanningen.

De leiding werd gevoerd door een der meisjes, die veel ouder dan de overigen, op deze door haar persoonlijkheid en het op deze leeftijd zoo belangrijk verschil in jaren een zeer groote invloed uitoefende.

Er werd gedweept met Angeline. Het haar werd gedragen à la Angeline. Odeur werd gebruikt à la Angeline. Men was in één verrukking over Angeline.

Mary deed al spoedig mee aan die algemeene passie, alleen ontaardde het bij haar in een hartstochtelijke liefde.

Zij was niet tevreden met aanbidding alleen.

Zij gaf alles, alles wat in haar natuur te geven was, aan Angeline.

Angeline en geen ander heerschte in haar hart.

Van haar kant echter, hoewel in den beginne zeer gestreeld, ondervond Angeline toch ook de schaduwzijde van

die passie. Zelfs al was haar natuur in staat geweest een dergelijke liefde te beantwoorden, dan had zij toch nooit volkomen bevrediging kunnen vinden in de vriendschap van een die zooveel jonger was. Dit wilde Mary, in dat opzicht te heerschzuchtig, niet inzien, zoodat zij dezelfde hoge eischen stelde als waaraan zij voldeed.

Bovendien werd nog de bittere jalouzie van de anderen opgewekt, door de snelle vorderingen van de nieuweling in de gunsten van hun godin, welke Mary in haar overmoedige zekerheid van Angeline's vriendschap totaal niet trachtte te sussen, eer tartte.

Er werd gewerkt. Angeline werd bedreigd van haar heerscherszetel verstooten te worden, en zij kwam voor de moeilijke keuze, de heftige maar veeleischende liefde van Mary of de aanbidding der andere meisjes.

Zij koos het laatste, en bitste Mary een paar malen in tegenwoordigheid van anderen af, hetgeen voldoende was.

Angeline was weer het middelpunt der dwependen als van ouds, en de arme Mary kon ondervinden wat 't was, beroofd te zijn van de steun van haar leidster.

Dan kwam de reactie, te heftiger nu zoo lang haar eigenlijke gezondere gevoelens teruggedrongen waren.

Als werd de blinddoek haar van de oogen gerukt, zoo plotseling beseft zij de onware en onwaardige toestanden die er heerschten. Zij had een afschuw van zichzelf en haatte het idee een meisje te zijn, vooral omdat zij de groote fout

maakte van te generaliseeren, en ieder meisje werd een behaagziek schepsel in haar oogen, geheel ongeschikt voor eenig hooger gevoelen van vriendschap of liefde.

Angeline, goedgehartig genoeg te zien hoe Mary onder haar ontgoocheling leed, bovendien ook niet kon dulden dat zij een harer volgelingen zou verliezen, deed nog enkele toenaderingen, welke echter zoo bitter en scherp mogelijk teruggestooten werden.

Deze beleediging kon niet ongewroken voorbij gaan, de „zon en hare satelieten” besloten het waanwijze nest eens een lesje te geven, en Mary leerde de meisjessamenleving van haar kleinste kant kennen.

Na verloop van tijd kwam zij natuurlijk weer van haar hard algemeen oordeel terug, vooral toen zij door de terugkomst harer ouders uit 't pensionaat verlost werd. Maar haar geloof in meisjesvriendschap was geschokt, en 't was eerst na lang misschien onbewust aarzelen dat zij een meisje weer haar vertrouwen schonk.

In haar eerste jaar kwam Mary weinig op de club.

Een eerste-jaars wil wel eens beschouwd worden, vooral door de jongere 2^e en 3^e-jaars als iemand die van alle kanten met raad en daad bijgestaan moet worden. Het gevoel van ouder te zijn, is nog zoo nieuw, en de versch opgedane ervaringen worden soms opgedrongen aan de pas aangekomenen.

Mary, ouder in leeftijd en gedachten dan zelfs velen van

het 3^e jaar, was de laatste die hiervan gediend was, en vertoonde zich vooral in 't begin zeer zelden.

Voor de club voelde zij vrij veel, maar in club-aangelegenheden als stemmingen vertoonde zij een irriteerende onverschilligheid.

„Ik weet wel, dat er als allen dachten zooals ik”, zei ze eens tegen mij, „van actie in het clubleven geen sprake zou zijn, maar het is mij totaal onmogelijk een heftige belangstelling te voelen voor de kwestie, of 't eene lid de variaties in 't novitiaatsplan aanbrengt, of 't andere.”

Maar wanneer het aankwam op tooneeluitvoeringen, dan was Mary, begiftigd met veel ideeën en talenten, volkomen ter beschikking. Dan was zij op haar best, als zij met een lichte kleur in het anders mat bleeke gezichtje en een schittering in de bruine oogen haar plannen uitlegde en voor onze oogen als 't ware realiseerde.

Geen moeite was haar dan te veel. Met de grootste tact wist zij de medespelenden te leiden zonder door bazen of drillen tegenwerking op te wekken.

In de vacantie tusschen haar 2^e en 3^e jaar, leerde ik haar thuis kennen.

Haar moeder was van nature een vroolijke opgewekte goedlachsche vrouw, die echter tusschen een gesloten zwijgzamen man en een in zichzelf gekeerde dochter, geen al te levendig bestaan leidde.

Toen ik er een dag of tien was, had ik de gelegenheid

eens wat langer alleen met haar te praten. Mary was zeer tegen haar zin, een visite gaan maken, die ze al zoo lang mogelijk had uitgesteld. Het was na eenig heen en weer praten dat Mevrouw over Mary begon te spreken, en ze vroeg me de meest gewone zaken van Mary's Delftsche leven. Het scheen dat ik mijn verwondering liet blijken, want ze zei verontschuldigend: „Ik weet dat alles niet, Mary vertelt me zoo weinig.”

„O Emmy” zei ze iets vooruitbuigend, haar hand op mijn arm leggende, terwijl ze om zich heen keek of niemand haar hooren kon, „je weet niet hoe vreeselijk 't soms zijn kan, als we met z'n drieën aan tafel zitten, en niemand iets zegt. Mijn man is altijd heel stil geweest, maar het is onbegrijpelijk dat Mary zoo'n stilte niet drukt. Ik weet wel dat Mary mijn opmerkingen dikwijls dom en kinderachtig vindt....”

„O maar mevrouw”, protesteerde ik, „dat kàn ze toch niet gezegd hebben.”

„Neen, maar daarom merk ik het wel.”

„Mary werkt zeker heel hard”, vroeg mevrouw na eenige oogenblikken.

Dat gaat nog al, men werkt gewoonlijk niet zoo heel hard in de eerste 2 jaren.

Maar ze komt zeker niet veel op de club?

Ik begreep eigenlijk niet waar die vragen heen wilden.

„Toch wel, mevrouw. Ze behoort tot een der meest actieve clubleden.”

„Maar is ze nog al gezien. Heeft ze nu veel vriendinnen?”

En toen ik daarop bevestigend antwoordde, kwam er een half teleurgesteld. „O, dat wist ik niet.”

Ze zweeg een heelen tijd, en toen mijn half verwonderde blik opvangend.

„Ik weet wel dat het kinderachtig van me is, maar nu ik haar vertrouwen niet kan machtig worden, hoopte ik dat zij tegen iedereen zoo gesloten zou zijn.”

Ik was nog zelden zoo verontwaardigd op Mary geweest als toen.

„O Mary wat ben je toch onuitstaanbaar tegen je moeder, zei ik bij de eerste gelegenheid, dat wij alleen waren.”

Ze keek mij een moment met iets lachends in haar oogen aan. „Het heeft je lang genomen om daar achter te komen.”

„Dat komt er niet op aan. Het is onverdragelijk van je.”

„Ik wist wel dat ik jullie niet veilig alleen kon laten, zonder dat Ma haar nood zou klagen.”

Ik ging heen, want ik begreep wel dat op deze inleiding alleen een heftige ruzie kon volgen.

's Avonds kwam ze bij me. „Is de Baby nog kwaad” vroeg ze met een streeling in haar stem waartegen mijn woede moeilijk bestand was.

Maar ik dacht aan haar moeder en begon het onderwerp opnieuw.

„Ik weet precies hoe ik ben”, zei ze „en ik heb wel eens geprobeerd om haar van alles te vertellen. Maar vertrouwen is niet te dwingen, door er maar voortdurend om te vragen, zooals Ma doet.

Bovendien heeft Ma niet 't minste begrip van de toestanden die er zijn. Zij kan soms vragen doen die zoo totaal nergens op slaan, en zoo alleen bewijzen dat ze er absoluut niets van weet, dat ik gewoon niet verder kan gaan. Ma weet wel dat 't niet zoo is, maar ze kan zich tenslotte niet het idee van een school uit haar hoofd zetten.”

„Wat een nonsens” zei ik. „Dan vertel je het nog maar eens”, maar ik had toch ook wel de moeilijkheid gevoeld, als een paar belangstellende tantes geïnformeerd hadden of ik wel goede cijfers van den professor gekregen had.”

„En weet je wat me dan ook zoo hindert. Als Ma mij voorstelt, komt er altijd vast: „Dit is mijn dochter, zij studeert in Delft in de bouwkunde.” En als de vreemdeling dan zeer origineel informeert: „Dus U gaat later huizen bouwen”, dan glimt Ma's heele wezen van verrukking over 't bezit van de dochter die huizen gaat bouwen.

Ik vind het afschuwelijk dat Ma zoo met me pronkt, vooral als je dan weet, hoe weinig ik nog uitgevoerd heb.”

Mary was inderdaad nog niet heel veel met haar studie gevorderd. Zij had wel enkele gedeelten van examens, maar achteraf beschouwd, was zij toch niet de geschikte persoon om te studeeren.

Van tijd tot tijd kon zij een of ander onderwerp, dikwijls buiten haar studie ter hand nemen en dit met de grootste ijver en volharding bestudeeren. Geen moeite was haar dan te veel om er volkomen in doorkneed te raken, en al haar tijd werd er dan aan opgeofferd. Zoodat zij wat algemeene ontwikkeling betreft vrij hoog stond, maar dit bracht haar eigenlijke studie niet heel veel verder. Deze perioden van agiteerend inspannend werken werden gevolgd door tijden van niets doen, zoodat zij een geheele dag lezende of viool spelende door kon brengen.

Dan was zij ook niet sterk, wat misschien ook een der redenen van haar gebrek aan doorzetten was.

Behalve dat zij op kamers woonde, en dus de verzorging miste, die een meisje thuis ondervindt, was zij op het punt van haar gezondheid de dwaasheid in persoon.

Zij had veel last van hoofdpijnen, maar deze beschouwde zij als een bij haar gestel behoorend verschijnsel en zij moesten al heel heftig zijn wilde zij zich om hunnent wille iets onzeggen.

Tot zij tenslotte door een influenza-aanval noodgedwongen met een dokter in aanraking kwam die haar ten strengste verbood haar studie voort te zetten.

Zoo kwam dus een eind aan haar verblijf in Delft, en met haar weggaan sloot zich verreweg het mooiste deel van mijn studietijd.

L.

Blijheid.

Langzaam kwam ik aangeloopt
Midden door de wei,
Starend had ik mijn oogen open,
'k Was aan 't droomen onder 't loopen
'k Voelde me kalm en blij.

De koeien graasden rustig voort
En keken niet naar mij.
Als had ik niet hun rust verstoord
Zoo graasden ze allen kalm voort,
Ik was tevreden en blij.

De leeuwerik zong zijn hoogste lied,
Zijn blijde lied van de Mei,
Hij vloog zoo hoog, ik zag hem niet,
Maar juichend klonk zijn lente-lied,
Ik was gelukkig en blij.

MARJA.

Delft.

Delft, jij oud grijs Delft, ik wou dat ik mijn gevoel voor je kon overgieten op ieder in mijn omgeving; dat iedereen dadelijk meevoelen zou wat mij beweegt wanneer ik je zie. En ik zou niet telkens weer machteloze pogingen hoeven te doen omdat duidelijk te maken, pogingen, die toch op niets anders uitloopen dan op een: „Kijk nu toch, kijk nu toch eens — Delft!”

Ik begrijp niet, hoe je in Delft kunt studeeren, dat je er dag aan dag bent, en dat je niet onweerstaanbaar doordrongen wordt van Delfts charme. Dat je aan iets specifiek Delftsch kunt denken, zonder dat zich hieromheen samen-trekt heel Delft met zijn onverbreekbare harmonie van uit behoefte tezamen ontstane dingen. 't Heele Delft met z'n rustig bezonken tinten, die toch nooit te kort schieten in verscheidenheid, in frischheid van naïve en natuurlijke kleur.

Dat je koel kunt blijven, als telkens die harmonie zich aan je voordoet en je overmeestert; als die zich uit in elk klein onderdeel afzonderlijk.

O, de warmte die je dan vervult, het doet me denken aan gevoelens voor mensen, die je lief zijn, aan de blijde, maar weemoedig-onbevredigde warmte, in je opgewekt door

het heele wezen en door kleine, je zoo goed bekende eigenschappen van menschen, waar je naar verlangt. Want nooit komt het gevoel voor een landschap gelijk met geuite liefde voor 'n aanwezig mensch. Nooit zal er antwoord komen als je in machteloze ontroering uitzegt:

Déft, Déft! wat hou ik toch van je.

Maar toch is 't heerlijk te houden van wat je omringt, 't is of je opgenomen wordt in je omgeving, of je er een noodzakelijk, onverbreekbaar levend deel van bent; of er een soort vertrouwdheid uitgaat van den grond waarop je loopt en van de dingen die je dan om je heen ziet. 't Is een gevolg weer van die groote harmonie, die zelfs wolken en hemeltinten samen doet hangen met de laagste voorwerpen.

Die de klare, lichtend gebroken hemel een natuurlijke samenhoorende achtergrond doet vormen voor de glinsterende takken van de natte zwarte boomen, 't fijnkantige twijgenwerk, de bedwongen strooming van 't grachtwater, de blinkende geaccentueerde straatkeien, de levende tint en lijning van een oud gebouw.

Alles leeft, alles spreekt in Delft, wat in andere steden zoo dikwijls nietszeggend is. Het diepe, diepe leven heeft overal zijn stempel gedrukt; daar is geen willekeur, geen kleurloze slapheid in bouw of voorkomen, alles is bezegeld door intimiteit, het is een condensatie van leven.

Het hindert niet welk onderdeel je neemt als uitgangs-

punt; denk aan de Club, aan z'n knetterend roode kachel, tracht je alleen te verdiepen in de warme gezelligheid van z'n interieur, van wat er gezegd, gedaan, genoten wordt — kleinigheden het meeste, maar toch als geworteld in een ondergrond van diepere levensbegrippen — en je blikken, je gedachten gaan verder.

Je ziet 't raam uit naar de oude zware toren, naar de gracht, de lucht, de brugjes, en álles doet zich aan je voor, de Hypolitusbuurt met z'n bloemenmarkt, en z'n winkels allerlei, vol lachende herinnering.

Je gedachten grijpen om de uren van ernstig gepraat, van warm gevoelscontact en dappere voornemens; uren waarin tijd vergeten, college en practicum-wroeging afgeschud wordt, waarin je bewust of onbewust werkt aan de ontwikkeling van je oordeel over plicht en karakter.

Denk aan het lab, tracht je te bepalen bij de honderden voorvallen daar van verschillenden aard; dolle pret-uren, klungelige verveling, krachtig opschieten; je voldoening als je je thuis hebt leeren voelen tusschen de eerst zoo vreemde voorwerpen en gewoonten — je gedachten gaan verder, naar wat je óók behoort, de groote kanstanje, de oude T. H., de breede massieve schaduwgang, die je stil kan maken van ontzag, het perkje en de bloemen, die je verwelkomen met kleuren naar den tijd van 't jaar, de in- en uitgaande studs met elk hun eigen leven, hun eigen tallooze moeilijkheden om klaar te komen, te raken uit al de vertakkingen van hun studie.

Denk aan college, aan de soms boeiende, soms hopeloos lange uren van proffelijk gepraat, en je denkt aan lange wandelingen waarnaar je dan verlangde, je voelt de grootsche wijding na, die je soms kon bevangen bij 't hooren openbaren van een groot verschijnsel, een machtige schoonlogische verklaring van feiten uit de wereldorde; je denkt verder tot aan de typen die je bestudeerd hebt, die je hebt gevolgd in hun gedachten tot je ze haast niet meer weet te onderscheiden van je bekenden.

Zoo hult elk onderdeel zich in zijn omgeving, die zich telkens anders voordoet naar den kant van waaruit je beschouwt, o, niet te tellen wisselingen.

Maar in welke stemming het zich ook voordoet, of het die is van verdriet of van weemoed, van lustelooze onbevredigheid, stil geluk of uitgelaten vreugde, in alles ligt de koestering van het bekende, het oud vertrouwde.

Het oud vertrouwde, dat zich in je opneemt en je maakt tot deel van 't warme sterke, diepbewuste leven.

ESTRA.



VARIA



WIE DE SCHOEN PAST ENZ.

W. A. R.

W. A. R.

W. A. R.

Beginvarium.

Uit vrees voor ongenoegen zonder ik den lezer zelf
uit, maar verzoek hem acht te slaan op anderen.

MULTATULI. IDEEËN.

Op Studentenleven.

Ein freies Leben führen wir
Ein Leben voller Wonne.

SCHILLER.

Op overpeinzingen vóór 15 Nov.

Zoete lieve Dichterengel
Sla Uw vlerken rondom mij.

G. GEZELLE.

Op Club.

Raum im Herzen macht Raum im Hause.

FRIDTJOF NANSSEN.

Op Organisch Lab.

De prof die kwam,
 „Ik heb een zwam!”
 „Is dat een chemisch preparaat?”
 „Nee, 't is een bokje in 't kwadraat!”

Op Stoomtram.

Van wien zijt gij zeker? Wat een tobberij! Wat een
 tobberij!

CAND. V. BOMMEL.

Op onhebbelijke gewoonte.

Zij blijven verder nog een oogenblikje fluisteren,
 Maar 'k zal er enkel uit discretie niet naar luisteren.

DE GENESTET.

Op Handteekenen.

Tegelijk tastte hij naar de achterkant van zijn fraai
 nieuw winterpak.

VIRGINIE LOVELING.

Op enkele Excursies.

Toen drongen alle jongens,
 Om toch vooraan te raken.

KINDERVERS.

Op H . . . p.

Neem alles aan, dat is het beste deel,
Ook finantieel.

DE GENESTET.

Op Microsc. Anatomie.

Slijpen wij het beste lemmet,
Smeren wij ons zagentuig.

J. M. DANKENBERG.

Op zeker College-Assistent.

Ja, bij de heiligen, het jongske bemerkte het.

VOSMAER.

Op 1^o gesprek met Novieten.

't Is the same old story in the same old way.

Op Praëtisch werken de Haas.

De jeugd moet leeren bepalen.

IDEEËN.

Op Enkel Julius Caesaristen.

Ze zongen even aandoenlijk als valsch, en dus zéér,
zéér aandoenlijk.

FRANS REMAER.

Op Ph. a/d. Koffietafel.

Die Götter schenken dádurch dasz sie sind.

Op Beleefdheid.

Terwijl andere menschen elkaar fatsoenlijk „goeden avond” en „hoe vaar je” wenschen.

SCHOOLMEESTER.

Op Haagsche menschen 1^o uur.

Voort van de plek der ruste,
In 't kampperk van het leven.

VOSMAER.

Op 8 Clubleden.

En onze Strijdleus is:
„Vrede des Heeren”.

DE GENESTET.

Op benzoylbromide.

Wat of toch dat snikken en snott'ren beduidt,
Dat neusdoekverslindend neuzengesnuit.

SCHOOLMEESTER.

Tusschenvarium.

Ik zal hun eenvoudig de waarheid zeggen.

VAN LENNEP.

Op W. D.

Geen uurwerk in Uw gordeltasch.

SCHOOLMEESTER.

Op gemobiliseerden.

Ze droegen elk een groene jas,

Die wat door 't weer verschoten was.

KINDERVERSJE.

Op Determinanten.

De reuzengetallen dwarrelen door mijn dof en wazig
brein, met hun eindelooze series van cijfers....

PSYCHE. COUPERUS.

Op L e.

In diesen heil'gen Hallen

Kennt man die Rache nicht.

ZAUBERFLÖTE.

Op zeker gefluit.

Die Botschaft hör ich wohl,

Allein mir fehlt der Glaube.

FAUST.

Op Koffietafel.

De vroolijkheid past aan de jeugd,

Die zich leerzaam betoont.

V. ALPHEN.

Op de tien.

Ce qui ne vaut pas la peine d'être dit on le chante.

BEAUMARCHAIS.

Op E. D. en J. B.

Och Mevrouw, maar in deze aangelegenheid ben ik toch wel no. 1 en Lucie no. 2.

CAND. V. BOMMEL.

Op H. M. en E. D.

Verdraagzaam was ik zeer.

DE GENESTET.

Op aanplakdag Novitiaatsverkjezing.

Pandora's doos werd uitgestrooid in 't end.

DE GENESTET.

Op

Der Spass verliert alles wenn der Spassmacher selber lacht.

„FIESCO” SCHILLER.

Op H.

Ei, gun den dommen dwaas geen rust.

Pik—Prik.

DE GENESTET.

Op T. G. diner.

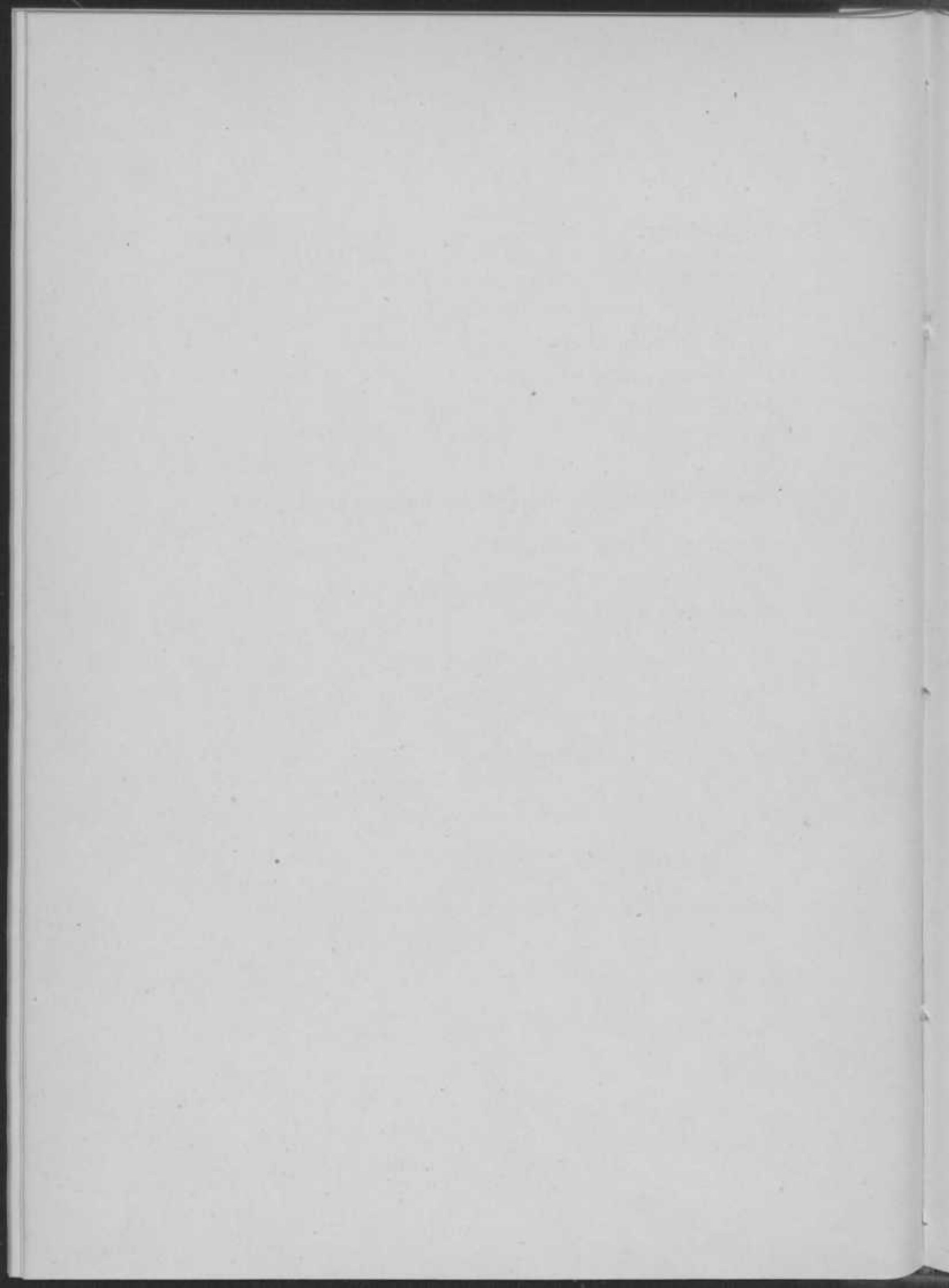
De wijzen alleen bleven stilletjes thuis,
 En hielden zich af van het vroolijk gedruisch,
 En zij kermden „helaas
 Zijn de menschen toch dwaas.”
 (Arme wijzen)

DE GENESTET.

Op degenen die het eerste college negeeren.

Des morgens lang te slapen,
 Te geeuwen en te gapen,
 Staat leelijk voor een kind.

VAN ALPHEN.



Geslaagden voor Examens in 1915.

In Januari.

Candidaats-Examen Scheikundig Ingenieur.

A. J. H. Kam.

C. Koopman.

Ingenieurs-Examen Scheikundig Ingenieur.

H. van Gelderen.

In Juni.

Propaedeutisch Examen Scheikundig Ingenieur.

W. M. Deerns.

C. E. Rouffaer.

E. Driessen.

G. W. Tergau.

J. C. Meiss.

M. P. de Vos.

Propaedeutisch Examen Bouwkundig Ingenieur.

E. C. Zeeman.

Candidaats-Examen Electrotechnisch Ingenieur.

J. C. E. Bal.

J. C. de Kroes.

H. M. Manders.

Candidaats-Examen Bouwkundig Ingenieur.

G. Wolffensperger.

Candidaats-Examen Scheikundig Ingenieur.

P. J. Bilheimer.

Ingenieurs-Examen Scheikundig Ingenieur.

S. J. Abel.

A. G. Kroeze.

A. J. H. Kam.

In September.

Propaedeutisch Examen Scheikundig Ingenieur.

J. A. v. d. Spek.

Propaedeutisch Examen Bouwkundig Ingenieur.

S. S. Heyting.

Ledenlijst D.V.S.V. 1915—1916.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
EERE-LEDEN.			
F. G. van Tiel-van Neck.	C. I.	Laan de Riemer, Weltevr. (Java).	
A. Penninck van Oudeland-Scheltema.	S. I.	p.a. Frankensl. 322, Scheven.	
E. Douglas-Mac Gillavry.		Nieuwelaan 8, Weltevr. (Java).	
J. P. Verhey-Rombach.	S. I.	Boreelstraat 4, Den Haag.	
J. C. C. Postma.	S. I.	Laan v. N. O. Indië 150, d. Haag.	
GEWONE LEDEN.			
T. Anema.	T.	Oude Delft 171.	Streefkerk.
J. C. E. Bal.	E.	Hoogstraat 64, Schiedam.	Idem.
E. F. van den Ban.	C.	Aschvest 51.	Kampersingel 70, Haarlem.
P. J. Bilheimer.	T.	Sweelinckplein 20, Den Haag.	Idem.
K. L. Bok.	T.	Phoenixstraat 33.	Ankerpark 2, Den Helder.
A. Bosch.	T.	Jul. v. Stolberg 72, d. Haag.	Idem.
M. J. Brevet.	T.	Koornmarkt 20A.	Mauritsplein 1A, Den Haag.
A. H. Brons.	T.	Rotterd. Weg 211.	Appingedam.
J. C. van Bruggen.	C.	Koornmarkt 20A.	Singel 163G, Dordrecht.
M. Cheriex.	B.	Regentesselaan 66, Rijswijk.	Idem.
W. M. Deerns.	T.	v. Boetselaar 155, d. Haag.	Idem.
J. J. J. Dingemans.	T.	Voorstraat 87B.	Rossum.
E. Driessen.	T.	v. Beveringstraat 137, d. Haag.	Idem.
A. Dijkman.	T.	Boreelstraat 12, Den Haag.	Idem.
W. Eekhoff.	T.	Oude Langendijk 7.	Idem.
D. van Gelder.	T.	Koornmarkt 43A.	Dijkstraat 13, Arnhem.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
G. P. de Groot.	T.	Gr. Hertoginnel. 134, d. Haag.	Idem.
H. W. de Groot.	T.	N. Haven 157, Schiedam.	Idem.
H. W. Grotendorst.	T.	Phoenixstraat 19	Ginnekenweg 47, Breda.
S. S. Heyting.	B.	Oranjeplantage 21.	Lohmanstraat 91, A'dam.
G. A. Hovens Gréve.	T.	Oude Delft 171B.	Onnastraat, Steenwijk.
M. J. J. Hoogerduyn.	T.	Phoenixstraat 33.	Dijkstraat 47, Den Helder.
C. Huidekoper.	B.	Spoorsingel 68.	Vondellaan 11, Bussum.
P. Keuchenius.	T.	Hollanderstraat 90, Den Haag.	Idem.
N. Kloppert.	T.	Oude Delft 171B.	Zierikzee.
C. Koopman.	W.	Oranjelaan 11, Rijswijk.	Idem.
A. S. de Kroes.	T.	Schied. weg 421, Overschie.	Idem.
J. C. de Kroes.	E.	" "	Idem.
H. J. Kruseman.	T.	Phoenixstraat 19.	Idem.
T. Jelgersma.	T.	Leidsche straatw. 87, Oegstgeest.	Houtrijk en Polanen.
L. de Lange Boom.	T.	Emmastraat 238, Den Haag.	Idem.
L. van Lennep.	C.	Frankenslag 175, Den Haag.	Idem.
M. Lindeyer.	E.	Kethel.	Idem.
E. M. de Lint.	B.	Aschvest 51.	Kanaalweg 6, Scheveningen.
H. J. v. Lutsenburg Maas.	T.	Balistraat 98, Den Haag.	Idem.
J. H. M. Manders.	E.	v. Swietenstraat 135, Den Haag.	Idem.
J. C. Meiss.	T.	Schuytstraat 184, Den Haag.	Idem.
B. v. d. Moer.	T.	Oude Delft 171.	Terneuzen.
N. E. Nelemans.	T.	Rotterd. weg 28.	Idem.
K. J. Ochtman.	T.	Emmastraat 62, Den Haag.	Zierikzee.
J. Opsomers.	C.	Oranjelaan 40, Rijswijk.	Idem.
P. W. Ouwehand.	T.	Spoorsingel 73.	Idem.
C. Poelman.	T.	Stadhouderslaan 92, Den Haag.	Idem.
E. H. X. Polis.	T.	Mauritslaan 43, Den Haag.	Idem.
M. M. J. Posthumus.	T.	Phoenixstraat 33.	Idem.

LEDEN.	STUDIE- VAK.	ADRES.	VACANTIE-ADRES.
C. C. Puyt.	T.	Obrechtstraat 156, Den Haag.	Idem.
W. A. Rakhorst.	T.	Obrechtstraat 552, Den Haag.	„Marialust“, Heerde.
C. E. Rouffaer.	T.	Kerkplein 5, Den Haag.	Ouderkerk a.d. Amstel.
I. Siertsema.		Oude Delft 36.	Idem.
E. Smit.	B.	Mijnbouwstraat 2.	Slikkerveer.
M. F. H. Snethlage.	B.	Koornmarkt 43A.	Kouingskade 9, Den Haag.
J. A. van der Spek.	T.	Oude Delft 16.	Idem.
G. W. Tergau.	T.	Obrechtstraat 217, Den Haag.	Idem.
J. Tromp.	T.	Oude Delft 171B.	Noordvliet 351, Leeuwarden.
E. Vaes.	E.	Mathenesserlaan 284, R'dam.	Idem.
M. A. de Val.	B.	Laan v. Meerderv. 226, d. Haag.	Idem.
J. A. v. d. Velde.	T.	v. Leeuwenhoeksingel 8.	Fr. Hendrikstr. 61, Utrecht.
M. P. de Vos.	T.	Fr. Hendriklaan 64F, d. Haag.	Idem.
J. Weisfelt.	T.	Geer 32.	Marschpoortstr. 6, Zutfen.
G. Wolffensperger.	B.	Heemskerckstraat 36, d. Haag.	Idem.
H. J. de Wijs.	T.	Heemskerckstr. 10, Hof v. Delft.	Idem.
E. C. Zeeman.	B.	Rijnsburgerweg 6B, Leiden.	Idem.
M. Zaaier.	T.	Kralingscheplassaan 91A, R'dam.	Idem.
L. van Zwanenberg.	T.	Koornmarkt 43A.	Kronenb. Singel 11, Nijmegen.
BUITEN-LEDEN.			
N. Eberson.		Valeriusstraat 50, Den Haag.	Idem.
J. B. Mouton.		Nassau Dillenburgstr. 40, d. H.	
BUITENGEWONE LEDEN.			
S. J. Abel.	S. I.	Wilhelminalaan 16, Rijswijk.	
M. C. C. ter Poorten.		Rapenburg 117A, Leiden.	
N. de Raadt.		Steegoversloot 20, Dordrecht.	

